

LEXA proti Slovenskej republike (č. 2)
rozsudok z 5. januára 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 34761/03 podanej proti Slovenskej republike slovenským štátnym občanom 23. októbra 2003, pánom Ivanom Lexom. Sťažovateľ sa sťažoval, že bolo porušené jeho právo podľa článku 5 ods. 1 Dohovoru v dôsledku toho, že jeho väzba bola nezákonná, pretože neexistovali dôkazy pre dôvodné podozrenie, že spáchal trestný čin, a pretože dôkazy, na ktorých sa obvinenie zakladalo, neboli v trestnom konaní proti nemu prípustné. Ďalej sa sťažoval, že bolo porušené jeho právo podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru v dôsledku toho, že v konaní, v ktorom napádal zákonnosť svojej väzby, mu bolo zabránené, aby náležitým spôsobom bránil svoje práva. Napokon namietal, že skutkové okolnosti tohto prípadu predstavujú tiež porušenie jeho práv podľa článku 5 ods. 3 a 5 ods. 5 Dohovoru, článku 6 ods. 1, 2, 3 písm. b) a c) a článku 18 Dohovoru.

Námietkami sťažovateľa o porušení článkov 5 ods. 1, 3 a 4 a článku 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru, ako aj viacerých ustanovení ústavy sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v apríli 2003 uznesením sťažovateľovu sťažnosť odmietol vo vzťahu k jednotlivým námietkam čiastočne z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie, čiastočne z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, čiastočne pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy a čiastočne z dôvodu jej oneskoreného podania.

Súd rozsudkom z 5. januára 2010 vyhlásil námietky podľa článku 5 ods. 1 a 4, týkajúce sa zákonnosti sťažovateľovej väzby a konania, v ktorom sa preskúmavala jej zákonnosť, za prijateľné a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu článku 5 ods. 1 a 5 ods. 4 Dohovoru, Súd poznamenal, že námietky sťažovateľa nie sú zjavne nepodložené v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľné z iných dôvodov, a preto ich vyhlásil za prijateľné.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti vo vzťahu k námietke podľa článku 5 ods. 1 Dohovoru týkajúcej sa zákonnosti sťažovateľovej väzby, Súd konštatoval, že **nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa podľa článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru**. V tomto ohľade Súd po preskúmaní konkrétnych okolností prípadu zistil, že obvinenie proti sťažovateľovi malo závažný charakter, boli v ňom uvedené osobitné a podrobné dôvody a neexistoval náznak, že by neboli získané a zadokumentované relevantné dôkazy. Súd preto akceptoval, že tieto dôvody boli v predmetnom čase spôsobilé presvedčiť objektívneho pozorovateľa, že sťažovateľ mohol spáchať trestný čin. Sťažovateľ ničím nepodložil svoje tvrdenie, že vyšetrovanie nebolo vedené v dobrej viere, alebo že jeho zadržanie a väzba boli vykonané za iným účelom ako bolo vyšetrovanie obvinení, ktoré boli proti nemu vznesené. Ďalej Súd vzal do úvahy sťažovateľov argument, že dôkazy proti nemu boli získané v rámci iného trestného konania, a že ako také nemohli byť použité pred súdom v konaní proti nemu. Okrem toho si všimol, že sťažovateľ napokon nebol postavený pred súd, keďže prokuratúra v roku 2006 dospela k záveru, že skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie viedlo, sa nestal. V tomto ohľade však uviedol, že tieto skutočnosti nevyhnutne neznamenajú, že podozrenie proti sťažovateľovi bolo neopodstatnené v čase, kedy bol vzatý do väzby, alebo že účel jeho väzby nebol v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. c) z iných dôvodov. V tomto ohľade Súd poznamenal, že existencia takéhoto účelu musí byť posudzovaná nezávisle od jeho dosiahnutia a písmeno c) článku 5 ods. 1 nepredpokladá, že polícia musí získať dostatočné dôkazy na podanie obžaloby už

v momente zadržania alebo v čase držania sťažovateľa vo väzbe. So zreteľom na uvedené Súd dospel k záveru, že sťažovateľovo pozbavenie osobnej slobody bolo zlučiteľné s článkom 5 ods. 1 Dohovoru. Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti vo vzťahu k námietke podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru Súd konštatoval, že konanie pred krajským súdom, ktorý preskúmaval zákonnosť sťažovateľovho vzatia do väzby, nezaručovalo rovnosť zbraní, pretože sťažovateľ nemohol primerane napádať dôvody, na ktorých sa zakladalo jeho trestné stíhanie a súvisiaca väzba. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že uznesenie o vzatí do väzby sťažovateľa obsahovalo len informácie, ktoré boli výpočtom skutkových okolností bez toho, aby bol sťažovateľ oboznámený s dôkazmi, na ktorých sa zakladali. Ďalej poukázal na to, že obhajcovi sťažovateľa nebolo umožnené nahliadnuť do spisu pred tým, ako okresný súd rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby. Sťažovateľ podal proti uzneseniu o vzatí do väzby sťažnosť a jeho obhajcovi bolo umožnené študovať spis, ktorý obsahoval niekoľko stoviek strán, počas troch hodín tesne pred tým, ako krajský súd sťažnosť na neverejnom zasadnutí zamietol. V tomto ohľade Súd poznamenal, že obvinený by mal mať dostatočnú možnosť získať vedomosť o výpovediach a ďalších dôkazoch, na ktorých sa obvinenie zakladá, ako sú výsledky policajného a iného vyšetřovania, bez ohľadu na to, či je schopný poskytnúť nejaké dôvody na to, prečo sú dôkazy, ku ktorým žiada prístup, relevantné pre jeho obhajobu. So zreteľom na absenciu rovnosti zbraní Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 5 ods. 4 Dohovoru.**

Sťažovateľ si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výšku ponechal na úvahu Súdu. Okrem toho si uplatnil 9 430,46 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľovi 2 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 5 000 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

ZONGOROVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 19. januára 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 28923/06 podanej proti Slovenskej republike 7. júla 2006 slovenskou štátnou občiankou, pani Ľudmilou Zongorovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou dedičského konania. Okrem toho podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že v konaní o jej návrhu z decembra 1996, ktorým sa domáhala určenia majetku patriaceho do dedičstva po jej starom otcovi, došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Zároveň podľa článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru namietala, že v dôsledku zamietnutia jej návrhu z decembra 2006 krajským súdom došlo k porušeniu jej majetkových práv.

Uvedenými námietkami sťažovateľky sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v marci 2006 prijal na ďalšie konanie sťažnosť v časti týkajúcej sa dĺžky dedičského konania a o zvyšných námietkach rozhodol, že budú prerokované samostatne. Pokiaľ ide o sťažnosť na neprimeranú dĺžku dedičského konania ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a prikázal mu konať vo veci bez zbytočných prietahov. Zároveň priznal sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie vo výške 50 000 Sk a náhradu trov konania. Pokiaľ ide o zvyšné námietky, ústavný súd ich neskoršie prijatým uznesením odmietol čiastočne z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a čiastočne pre nedostatok právomoci na ich prerokovanie.

Súd rozsudkom z 19. januára 2010 vyhlásil námietku na neprimeranú dĺžku dedičského konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku dedičského konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka stratila status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poznamenal, že v čase vyhlásenia nálezu ústavného súdu konanie prebiehalo 13 rokov a 8 mesiacov na troch stupňoch konania. Hoci Súd vzal do úvahy, že sťažnosť sťažovateľky smerovala výlučne proti konaniu na okresnom súde, bol toho názoru, že priznaná suma bola neprimerane nízka. Z toho dôvodu Súd dospel k záveru, že odškodnenie, ktoré sťažovateľka získala na vnútroštátnej úrovni bolo nedostatočné.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku dedičského konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených dokumentov Súd zistil, že dedičské konanie bolo na viac ako 7 rokov prerušené do skončenia súvisiaceho konania, v ktorom sa rozhodovalo o predbežnej otázke. Z toho dôvodu Súd dospel k záveru, že aj toto konanie musí byť vzaté do úvahy. Ďalej zistil, že po vyhlásení nálezu ústavného súdu dedičské konanie trvalo skoro jeden rok, počas ktorého okresný súd obdržal list vlastníctva a zastavil konanie. Berúc do úvahy svoju judikatúru vo veci, Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľka si uplatnila 8 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy za namietané porušenie jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote. Ďalej si uplatnila 8 000 EUR za údajné porušenie jej práva na spravodlivé prerokovanie veci a porušenie majetkových práv. Náhradu nákladov a výdavkov si neuplatnila. Súd preskúmal nárok sťažovateľky len v rozsahu konštatovaného porušenia jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, pričom jej priznal 4 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Zvyšok jej nárokov na spravodlivé zadostučinenie zamietol.

A.R. spol s r.o. proti Slovenskej republike rozsudok z 9. februára 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 13960/06 podanej proti Slovenskej republike 28. marca 2006 spoločnosťou A. R. spol. s r. o. Sťažujúca sa spoločnosť podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o zaplatenie peňažnej sumy. Okrem toho podľa toho istého článku namietala, že nebolo vykonané verejné pojednávanie pred najvyšším súdom, ktorý zrušil rozhodnutia prvostupňového súdu. Zároveň namietala, že ústavný súd porušil jej právo na prístup súdu tým, že čiastočne odmietol jej sťažnosť.

Dĺžkou konania sa dvakrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Najskôr v septembri 2005 ústavný súd odmietol sťažnosť sťažujúcej sa spoločnosti na dĺžku konania pred najvyšším súdom z dôvodu jej oneskoreného podania. Neskôr v januári 2006 ústavný súd nálezom rozhodol, že krajský súd porušil právo sťažujúcej sa spoločnosti na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 ústavy a prikázal krajskému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov. Okrem toho priznal sťažujúcej sa spoločnosti primerané finančné zadostučinenie vo výške 30 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Súd rozsudkom z 9. februára 2010 vyhlásil námietku na neprimeranú dĺžku konania, osobitne ako aj v spojení s článkom 13 Dohovoru za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Vo vzťahu k prijateľnosti sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania sa Súd nestotožnil s argumentáciou vlády, že vo vzťahu ku konaniu preskúmanému ústavným súdom sťažujúca sa spoločnosť stratila postavenie obete porušenia Dohovoru. V tomto ohľade poukázal na neprimerané nízke odškodnenie. Z toho dôvodu sa nestotožnil ani s argumentáciou vlády, že pokiaľ ide o časť konania, ktoré nasledovalo po vyhlásení nálezu ústavného súdu, sťažnosť mala byť zamietnutá pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy. Okrem toho sa nestotožnil ani s argumentáciou vlády, že sťažujúca sa spoločnosť nepodala ústavnú sťažnosť na prietahy v konaní pred najvyšším súdom v súlade s formálnymi požiadavkami a ustálenou praxou ústavného súdu. V tomto ohľade poukázal na to, že sťažovateľka formulovala svoju ústavnú sťažnosť spôsobom, ktorý by mu umožnil preskúmať celkovú dĺžku konania. V tejto súvislosti tiež zdôraznil, že ústavný súd mal preskúmať celkovú dĺžku konania v súlade s prístupom Súdu pri preskúmaní podobných prípadov. Ďalej Súd zdôraznil, že v množstve prípadov ústavný súd skutočne aplikoval uvedený prístup. S poukazom na to, že v predmetnom prípade ústavný súd uvedený prístup neaplikoval, Súd zamietol námietku vlády o nevyčerpaní vnútroštátnych prostriedkov nápravy.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených dokumentov Súd zistil, že v čase nálezu ústavného súdu konanie trvalo viac ako 7 rokov, 9 mesiacov a 15 dní na dvoch stupňoch. Ďalej poznamenal, že po náleze pokračovalo ďalšie 2 roky a 10 mesiacov na dvoch stupňoch. So zreteľom na zistené skutočnosti Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola celková dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Súd zároveň konštatoval, že **došlo aj k porušeniu článku 13 Dohovoru**, zaručujúceho právo na účinný prostriedok nápravy, napriek tomu, že ho sťažovateľka vo formulári sťažnosti nenamietala. V tomto ohľade poukázal na to, že hoci sťažujúca sa spoločnosť formulovala svoju ústavnú sťažnosť spôsobom, ktorý by umožnil ústavnému súdu preskúmať celkovú dĺžku konania, ústavný súd vylúčil zo svojho preskúmania určitú fázu tohto konania.

Vzhľadom na to, že sťažujúca sa spoločnosť si neuplatnila žiadne nároky v stanovenej lehote, Súd jej nepriznal žiadne odškodnenie.

HUDÁKOVÁ a ĎALŠÍ proti Slovenskej republike rozsudok z 27. apríla 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 23083/05 podanej proti Slovenskej republike 15. júna 2005 tromi slovenskými štátnymi občanmi, pani Helenou Hudákovou, pani Leou Besseneyovou a pánom Martinom Sábom. Sťažovatelia namietali, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivé prerokovanie vecí zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru v dovolacom konaní v dôsledku skutočnosti, že najvyšší súd im nezaslal na vyjadrenie stanovisko žalobcov k ich dovolaniu. Sťažovatelia sa tiež sťažovali podľa článku 1 Protokolu č. 1, že stratili vlastnícke právo k spornému majetku a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, že rozhodnutia vnútroštátnych súdov neboli správne.

Súd rozsudkom z 27. apríla 2010 vyhlásil námietku týkajúcu sa opomenutia zaslať sťažovateľom na vyjadrenie písomné podanie žalobcov adresované najvyššiemu súdu za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá s poukazom na rozhodnutie ústavného súdu o neporušení práv sťažovateľov tvrdila, že ich námietka je zjavne nepodložená. Vláda ďalej namietala, že vec sťažovateľov posudzovali súdy nižších stupňov, pred tým ako sa vecou zaoberal najvyšší súd a žalobcovia vo vyjadrení v dovolaní nevzniesli žiadne nové argumenty. Vláda tiež zdôrazňovala, že v predmetnom prípade sťažovatelia neboli štátnymi orgánmi a v prípade, ak by bola judikatúra rozšírená aj na vyjadrenia protistrán, viedlo by to k nekonečnému reťazovému vymieňaniu vyjadrení. Vláda sa tiež odvolávala na prípad *Verdú Verdú proti Španielsku*, v ktorom sa Súd odchýlil od svojej judikatúry a porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru nekonštatoval z dôvodu, že sťažovateľ neuviedol v čom mu nedoručenie stanoviska protistrany spôsobilo ujmu. Vláda namietala, že poskytnutie možnosti reagovať na stanovisko protistrany v dovolacom konaní by nemalo byť vnímané ako absolútne právo účastníka konania, ale prípadné nedoručenie jednej zo strán by mal Súd posudzovať aj z hľadiska možných dôsledkov tejto skutočnosti na rozhodnutie dovolacieho súdu.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti Súd uviedol, že cieľom vyjadrenia žalobcov bolo ovplyvniť rozhodnutie najvyššieho súdu vyzývajúc ho na zamietnutie dovolania. Sťažovatelia mali preto zjavný záujem na obdržaní vyjadrenia žalobcov k dovolaniu a v prípade potreby na podanie vyjadrenia k ich stanovisku. Ďalej Súd poznamenal, že dovolanie sťažovateľov nebolo zamietnuté súdom z dôvodu, že nespĺňalo podmienky prípustnosti dovolania, ale bolo zamietnuté v jeho podstate. V dôsledku toho Súd nebol presvedčený o tom, že vyjadrenie žalobcov k podstate dovolania nemohlo ovplyvniť výsledok v spore. Súd tiež považoval za irelevantný argument vlády, že vo vyjadrení žalobcov najvyššiemu súdu neboli vznesené žiadne nové argumenty. V tomto ohľade poznamenal, že požiadavka, aby procesné strany v konaní mali možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa ku všetkým zhromaždeným dôkazom alebo k stanoviskám pripojených v ich spise, sa aplikuje na dovolacie konanie, ako aj na konanie na prvom stupni, napriek skutočnosti, že v dovolaní nemožno vzniesť žiadne nové argumenty. Ďalej Súd dospel k záveru, že nie je dôvod odlišovať prípady, v ktorých neboli zaslané vyjadrenia predložené štátnymi orgánmi a tými, ktoré boli predložené jednotlivcami. V tomto ohľade poznamenal, že význam požiadavky, aby bolo vyjadrenie zaslané všetkým účastníkom konania spočíva v potrebe zabezpečenia, aby procesné strany mali vieru vo výkon spravodlivosti a aby im nebola odopretá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré by mohli ovplyvniť rozsudok súdu. So zreteľom na uvedené Súd dospel k záveru, že bolo povinnosťou najvyššieho súdu, aby pred svojím rozhodnutím poskytol sťažovateľom možnosť vyjadriť sa k písomnému podaniu žalobcov. Napokon Súd považoval za podstatné, že žalobcovia mali na rozdiel od sťažovateľov prístup ku všetkým informáciám v súdnom spise. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že najvyšší súd nezaobchádzal s procesnými stranami rovnako, v dôsledku čoho došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní, a tým **k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovatelia požadovali 5 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Vláda považovala nárok sťažovateľov za prehnaný. Súd s poukazom na technickú povahu záveru o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru uviedol, že konštatovanie porušenia práva predstavuje v uvedenom prípade dostatočné spravodlivé zadosťučinenie. Okrem toho sťažovatelia požadovali 2 000

EUR ako náhradu trov právneho zastúpenia a výdavkov. Vzhľadom na to, že sťažovatelia nepodložili nárok žiadnymi dokumentmi, Súd ich nárok zamietol.

BÍRO proti Slovenskej republike (č. 3) rozsudok z 18. mája 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 22050/05 podanej proti Slovenskej republike 11. júna 2005 slovenským štátnym občanom, pánom Dušanom Bírom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o uloženie povinnosti splniť zmluvné záväzky a o náhradu škody. Okrem toho sťažovateľ namietal, že spôsob, akým okresný súd prerokovával jeho vec bol rozpore s jeho právom na spravodlivé prerokovanie veci podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru. Zároveň sa sťažoval na porušenie článku 13 Dohovoru, zaručujúceho právo na účinný prostriedok nápravy a článku 14 Dohovoru, zaručujúceho zákaz diskriminácie.

Námietkou týkajúcou sa neprimeranej dĺžky konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v apríli 2005 nálezom rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 ústavy a prikázal mu konať vo veci bez zbytočných prieťahov. Zároveň priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 30 000 Sk a náhradu trov konania.

Súd rozsudkom z 18. mája 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poznamenal, že v čase posudzovania sťažnosti Súdom konanie trvalo 9 a pol roka na troch stupňoch konania. So zreteľom na svoju ustálenú judikatúru, ako aj so zreteľom na nález ústavného súdu Súd konštatoval, že sťažovateľa možno aj naďalej považovať za poškodenú osobu. V dôsledku toho sa od sťažovateľa ani nevyžadovalo, aby opätovne využil sťažnosť podľa článku 127 ústavy vo vzťahu k časti konania po náleze ústavného súdu.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru sa Súd stotožnil s názorom ústavného súdu, že dĺžka konania v predmetnom prípade bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. V období nasledujúcom po náleze ústavného súdu Súd ďalšie prieťahy nezistil.

Sťažovateľ požadoval 30 117 EUR z titulu majetkovej škody a 33 194 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Ďalej si uplatnil 337 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov vynaložených v konaní pred ústavným súdom a 109 EUR za náklady a výdavky vynaložené pred Súdom. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, z toho dôvodu uvedený nárok zamietol. Berúc do úvahy, že sťažovateľ získal čiastočné odškodnenie na vnútroštátnej úrovni, priznal mu 2 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nákladov a výdavkov v konaní pred ústavným súdom, Súd prijal argument vlády, že tieto mu boli vyplatené na základe nálezu

ústavného súdu, a preto nárok v tejto časti zamietol. Na druhej strane považoval za primerané priznať sťažovateľovi náklady za prekladateľské služby v konaní pred Súdom v čiastke 30 EUR. Zvyšok jeho nárokov na spravodlivé zadost'učinenie zamietol.

BÍRO proti Slovenskej republike (č. 4) rozsudok z 18. mája 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 26456/06 podanej proti Slovenskej republike 26. júna 2006 slovenským štátnym občanom, pánom Dušanom Bírom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o náhradu škody. Okrem toho sťažovateľ namietal, že spôsob, akým okresný súd prerokovával jeho vec bol rozpore s jeho právom na spravodlivé prerokovanie veci podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru. Zároveň sa sťažoval na porušenie článku 3, 13, 14 a 17 Dohovoru.

Námietkou týkajúcou sa neprimeranej dĺžky konania sa trikrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Prvú ústavnú sťažnosť ústavný súd v máji 2006 odmietol z dôvodu, že pred podaním sťažnosti sťažovateľ nevyužil iné dostupné prostriedky nápravy v podobe sťažnosti na priet'ahy predsedovi okresnému súdu. Druhú ústavnú sťažnosť ústavný súd vo februári 2008 odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keď poukázal na to, že hoci sa v postupe okresného súdu vyskytlo krátkodobé obdobie nečinnosti, sťažovateľ podstatným spôsobom prispel k dĺžke konania. Tretiu ústavnú sťažnosť ústavný súd tiež odmietol v novembri 2008, keď poukázal na to, že sa týkala veci, ktorú preskúmal vo februári 2008. V tomto ohľade uviedol, že uplynulé obdobie bolo príliš krátke na to, aby ho preskúmal osobitne.

Súd rozsudkom z 18. mája 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania, ako aj na absenciu účinného prostriedku nápravy v tomto ohľade za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že celková dĺžka konania nebola neprimeraná, a že sťažovateľ mohol podať ďalšiu ústavnú sťažnosť. V tomto ohľade Súd konštatoval, že rozhodnutia ústavného súdu nemali taký účinok, v dôsledku ktorého by sťažovateľ stratil status poškodenej osoby. Ďalej s poukazom na dĺžku posudzovaného obdobia, ktoré v čase posudzovania Súdom predstavovalo 6 rokov a 3 mesiace na dvoch stupňoch konania poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že celková dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Zároveň Súd konštatoval, že **došlo aj k porušeniu článku 13 Dohovoru** z dôvodu, že sťažovateľ sa na ústavnom súde nedomohol žiadnej nápravy vo vzťahu k podstatnej časti konania.

Sťažovateľ požadoval 1 727 EUR z titulu majetkovej škody a 10 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Ďalej si uplatnil 54 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov vynaložených pred Súdom. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, z toho dôvodu uvedený nárok zamietol. Na druhej strane priznal sťažovateľovi 3 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 54 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

BÍRO proti Slovenskej republike (č. 5) rozsudok z 18. mája 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 45109/06 podanej proti Slovenskej republike 5. novembra 2006 slovenským štátnym občanom, pánom Dušanom Bírom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o náhradu škody. Okrem toho sťažovateľ podľa toho istého článku namietal, že ústavný súd nariadil úhradu trov právneho zastúpenia jeho právnenému zástupcovi a nie priamo jemu. Zároveň sa sťažoval na porušenie článkov 13, 14 a 17 Dohovoru.

Námietkou týkajúcou sa neprimeranej dĺžky konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v auguste 2006 nálezom rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 ústavy a prikázal mu konať vo veci bez zbytočných prietáhov. Zároveň priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Súd rozsudkom z 18. mája 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poznamenal, že konanie trvalo 6 rokov a 2 mesiace na dvoch stupňoch konania. So zreteľom na svoju ustálenú judikatúru Súd konštatoval, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov. Z toho dôvodu ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Po náleze ústavného súdu Súd ďalšie prietahy nezistil.

Sťažovateľ požadoval 147 177 EUR z titulu majetkovej škody. Ďalej si uplatnil 384 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, z toho dôvodu uvedený nárok zamietol. Na druhej strane dospel k záveru, že sťažovateľ musel utrpieť nemajetkovú ujmu, a preto mu v tomto ohľade priznal 1 000 EUR. Okrem toho mu priznal 180 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

KOCIÁNOVÁ proti Slovenskej republike

rozsudok z 18. mája 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 21692/06 podanej proti Slovenskej republike 10. mája 2006 slovenskou štátnou občiankou, pani Vierou Kociánovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o jej žalobe, prostredníctvom ktorej sa domáhala svojho práva nazrieť do dokumentácie spoločnosti a vstúpiť do jej priestorov. Konanie sa začalo na krajskom súde v novembri 1997 a právoplatne sa skončilo v júli 2003. Následne prebiehalo na základe sťažovateľkinho návrhu konanie o výkon rozhodnutia (pôvodne realizované prostredníctvom súdneho exekútora a neskôr prostredníctvom súdu), ktoré skončilo v máji 2005. Celková dĺžka konania, vrátane konania o výkon rozhodnutia tak predstavovala približne 7 a pol roka. Okrem toho bez označenia konkrétneho ustanovenia Dohovoru sťažovateľka namietala, že nemohla efektívne žiadať o odškodnenie na ústavnom súde.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V septembri 2005 však ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky na dĺžku konania z viacerých dôvodov. Pokiaľ ide o občianskoprávne konanie v merite veci vedené krajským súdom ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej oneskoreného podania, keď poukázal na to, že konanie právoplatne skončilo dva mesiace pred tým, ako sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť. Pokiaľ ide o obdobie výkonu rozhodnutia súdnym exekútorom, ústavný súd ju odmietol z dôvodu, že sťažovateľka nevyužila dostupné prostriedky nápravy, vzhľadom na to, že sa nestážovala na postup exekútora prostredníctvom sťažnosti, ani nepožiadala o pridelenie veci inému exekútorovi. Napokon, pokiaľ ide o výkon rozhodnutia súdom, ústavný súd odmietol sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, vzhľadom na to, že nezistil v konaní pred okresným súdom žiadne prieťahy.

Súd rozsudkom z 18. mája 2010 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka nepodala ústavnú sťažnosť v súlade s formálnymi požiadavkami na podanie sťažnosti. V tomto ohľade Súd najskôr poznamenal, že výkon rozsudku ktorýmkoľvek súdom sa považuje za integrálnu časť konania na účely článku 6 Dohovoru. Okrem toho poukázal na to, že sťažovateľka formulovala svoju ústavnú sťažnosť spôsobom, ktorý by mu umožnil preskúmať celkovú dĺžku konania. V tomto ohľade Súd zdôraznil, že ústavný súd mal preskúmať celkovú dĺžku konania v súlade s prístupom Súdu pri preskúmaní podobných prípadov. Ďalej Súd zdôraznil, že v množstve prípadov ústavný súd skutočne aplikoval uvedený prístup. S poukazom na to, že v predmetnom prípade ústavný súd uvedený prístup neaplikoval, Súd zamietol námietku vlády o nevyčerpaní vnútroštátnych prostriedkov nápravy.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd uviedol, že vláda nepredložila žiaden argument alebo skutočnosť, ktorý by mu umožnil dospieť k inému záveru. S poukazom na svoju judikatúru vo veci, Súd poznamenal, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Zároveň Súd konštatoval, že **došlo aj k porušeniu článku 13 Dohovoru** z dôvodu, že

sťažovateľka sa nedomohla žiadnej nápravy, hoci formulovala svoju ústavnú sťažnosť spôsobom, ktorý by umožnil ústavnému súdu preskúmať celkovú dĺžku konania.

Sťažovateľka požadovala 15 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Rozhodujúc na spravodlivom základe Súd jej priznal 4 000 EUR. Sťažovateľka tiež požadovala 150 EUR za prekladateľské služby a 300 EUR ako trovy právneho zastúpenia vynaložené pred ústavným súdom a pred Súdom. Sťažovateľkin právny zástupca vysvetlil, že sťažovateľka bude po skončení konania pred Súdom vyzvaná, aby zaplatila túto sumu. Súd uviedol, že za absencie akýchkoľvek dôkazov na podporu sťažovateľkinho nároku, pokiaľ ide o náklady a výdavky, nemožno urobiť žiadne priznanie v tomto ohľade. Zvyšok nárokov sťažovateľky na spravodlivé zadostučinenie preto zamietol.

KOCIÁNOVÁ proti Slovenskej republike (č. 2) rozsudok z 18. mája 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 45167/06 podanej proti Slovenskej republike 31. októbra 2006 slovenskou štátnou občiankou, pani Vierou Kociánovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o vyslovenie neplatnosti uznesení vedeného na krajskom súde. Konanie sa začalo v septembri 1997 a právoplatne sa skončilo v októbri 2004. Celková dĺžka konania tak predstavovala 7 rokov a 1 mesiac na jednom stupni konania. Okrem toho sťažovateľka namietala, že spôsob, akým krajský súd prerokovával jej vec bol rozpore s jej ďalšími právami podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a podľa článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru.

Námietkou týkajúcou sa neprimeranej dĺžky konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd vo februári 2004 nálezom rozhodol, že krajský súd porušil právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a prikázal mu konať vo veci bez zbytočných prieťahov. Zároveň priznal sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie vo výške 40 000 Sk a náhradu trov konania.

Súd rozsudkom z 18. mája 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka stratila status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poznamenal, že v čase vyhlásenia nálezu ústavného súdu konanie trvalo 6 rokov a 5 mesiacov na jednom stupni konania. So zreteľom na svoju ustálenú judikatúru Súd konštatoval, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru sa Súd stotožnil s názorom ústavného súdu, že dĺžka konania v predmetnom prípade bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd

konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. V období po náleze ústavného súdu Súd ďalšie prieťahy nezistil.

Sťažovateľka požadovala 82 984 EUR z titulu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Ďalej si uplatnila 400 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov vynaložených v konaní pred Súdom. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, z toho dôvodu zamietol uvedený nárok. Berúc do úvahy, že sťažovateľka získala čiastočné odškodnenie na vnútroštátnej úrovni, priznal jej 1 300 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Nárok na náhradu nákladov a výdavkov zamietol z dôvodu, že ho sťažovateľka nepodložila žiadnymi dôkazmi.

MOŠAŤ proti Slovenskej republike rozsudok z 21. septembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 27452/05 podanej proti Slovenskej republike 15. júla 2005 slovenským štátnym občanom, pánom Milanom Mošaťom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou dvoch exekučných konaní a dĺžkou konania o výkon rozhodnutia. Konanie o výkon rozhodnutia sa začalo v januári 2000 a právoplatne sa skončilo v septembri 2004. Celková dĺžka konania tak predstavovala 4 roky a 8 mesiacov na dvoch stupňoch konania. Ďalej podľa článku 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru namietal, že nemal primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby. Napokon podľa článku 13 Dohovoru namietal, že vo vzťahu k porušeniam svojich práv nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Námietkou týkajúcou sa neprimeranej dĺžky konania o výkon rozhodnutia sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v auguste 2004 nálezom rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia. Primerané finančné zadosťučinenie mu však nepriznal s odôvodnením, že za okolností prípadu je konštatovanie porušenia práva dostatočným zadosťučinením. V tomto ohľade ústavný súd zdôraznil, že sťažovateľ bol v napadnutom konaní v procesnom postavení povinného a ak by dobrovoľne splnil to, čo mu ukladalo vykonateľné rozhodnutie, nemuselo začať konanie o výkon rozhodnutia. Zvyšné námietky sťažovateľa ústavný súd odmietol z dôvodu, že neboli podané v súlade s dvojmesačnou lehotou na podanie ústavnej sťažnosti.

Súd rozsudkom z 21. septembra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania o výkon rozhodnutia za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania o výkon rozhodnutia, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poznamenal, že hoci sa predmetná sťažnosť týkala konania o výkon rozhodnutia vedeného voči sťažovateľovi, okresný súd bol zodpovedný za obdobie približne 3 rokov a 9 mesiacov, počas ktorého ústavný súd zistil prieťahy. So zreteľom na okolnosti prípadu a princípy stanovené vo svojej judikatúre Súd konštatoval, že náprava, ktorú sťažovateľ získal na vnútroštátnej úrovni nebola primeraná a dostatočná.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania o výkon rozhodnutia Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké

otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru sa Súd stotožnil s názorom ústavného súdu, že dĺžka konania v predmetnom prípade bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. V období po náleze ústavného súdu Súd ďalšie prietahy nezistil

Sťažovateľ požadoval 80 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Iné nároky si neuplatnil. Súd priznal sťažovateľovi 2 100 EUR z titulu nemajetkovej ujmy, zvyšok jeho nároku zamietol.

ČECHOVÁ proti Slovenskej republike

rozsudok z 5. októbra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 33378/06 podanej proti Slovenskej republike 8. augusta 2006 slovenskou štátnou občiankou, pani Tatianou Čechovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Dĺžkou konania sa dvakrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Najskôr v júni 2004 ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'uchinenie vo výške 876 EUR a nariadil okresnému súdu nahradiť sťažovateľke trovy konania. Zároveň prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov. Neskôr, v marci 2006 ústavný súd odmietol ďalšiu sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

Súd rozsudkom z 5. októbra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka mohla podať vo vzťahu k nasledujúcemu obdobiu ďalšiu ústavnú sťažnosť. V tomto ohľade poukázal na skutočnosť, že v čase nálezu ústavného súdu v júni 2004 konanie prebiehalo štyri roky a päť mesiacov na jednom stupni konania a stále neskončilo. S poukazom na svoju judikatúru Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru. Ďalej poznamenal, že nie je neprijateľná z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru sa Súd stotožnil s názorom ústavného súdu, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. V období po náleze ústavného súdu zároveň zistil ďalšie prietahy.

Vo formulári sťažnosti predloženej Súdu si sťažovateľka predbežne uplatnila 10 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 500 EUR ako náhradu výdavkov a nákladov. Avšak,

vzhľadom na to, že sťažovateľka si v Súdnom stanovenej lehote neuplatnila žiaden nárok na spravodlivé zadosťučinenie, Súd jej nepriznal žiadne odškodnenie.

DMD GROUP, a. s. proti Slovenskej republike
rozsudok z 5. októbra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 19334/03 podanej proti Slovenskej republike 2. júna 2003 DMD GROUP, a.s. Sťažujúca sa spoločnosť podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala porušenie jej práva na spravodlivé prerokovanie veci pred súdom v exekučnom konaní, v ktorom bola v postavení oprávneného. Hoci došlo k uspokojeniu pohľadávky sťažujúcej sa spoločnosti v exekučnom konaní, okresný súd rozhodol o zastavení konania. Sťažujúca sa spoločnosť už nemala možnosť odvolať sa voči tomuto rozhodnutiu. Sťažujúca sa spoločnosť v tomto ohľade namietala, že sudca, ktorý rozhodol o zastavení exekučného konania a ktorý bol v danom čase súčasne predsedom dotknutého súdu, si pridelení vec sám sebe. Okrem toho o veci rozhodol v rovnaký deň, ako vydal opatrenie o pridelení veci v dôsledku zmeny rozvrhu práce súdu.

Námietkou sťažujúcej sa spoločnosti sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V júli 2002 ústavný súd prijal časť sťažnosti sťažujúcej sa spoločnosti týkajúcu sa pridelenia veci sudcovi podľa článku 48 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie a vyhlásil za zjavne neopodstatnenú zvyšnú sťažnosť týkajúcu sa rozhodnutia vo veci. Následne v januári 2007 ústavný súd nálezom rozhodol, že právo sťažujúcej sa spoločnosti podľa článku 48 ods. 1 ústavy porušené nebolo. Ústavný súd v tomto ohľade dospel k záveru, že dotknutý sudca vydal predmetné opatrenie z júna 1999 v rámci zmien v rozvrhu práce súdu na rok 1999 v záujme rovnomerného rozdelenia exekučných vecí a v súlade s § 2 ods. 2 Spravovacieho poriadku pre okresné a krajské sudy. Skutočnosť, že sudca D. vo veci rozhodol v rovnaký deň ako vydal uvedené opatrenie, podľa ústavného súdu nemení sama osebe právny rámec, v ktorom dochádzalo k zmenám sudcov.

Súd rozsudkom z 5. októbra 2010 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že uznesenie o zastavení konania nemalo konkrétny účinok na sťažujúcu sa spoločnosť, pretože bolo deklaratórneho charakteru a nebolo jeho účelom ani účinkom zvrátenie exekúcie, ktorá bola v danom čase uskutočnená. V tomto ohľade Súd poznamenal, že hoci uznesenie neuložilo sťažujúcej sa spoločnosti akúkoľvek priamo vymáhateľnú povinnosť resp. nepriznalo akékoľvek vymáhateľné právo dlžníkovi sťažujúcej sa spoločnosti, uznesenie malo následky na sťažujúcu sa spoločnosť, ktoré boli relevantné a dostatočné na aplikovanie záruk článku 6 ods. 1 Dohovoru. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že implicitne nevyhnutne ovplyvnilo hodnotu a likviditu vlastníckych práv sťažujúcej sa spoločnosti. Z toho dôvodu Súd dospel k záveru, že sťažujúca sa spoločnosť požívala záruky článku 6 ods. 1 Dohovoru, osobitne práva na súd zriadený zákonom. So zreteľom na uvedené Súd konštatoval, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov. Preto bola vyhlásená za prijateľnú.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti, Súd preskúmaní konkrétnych okolností prípadu poznamenal, že ustanovenia právnej úpravy, účinnej v danom čase, neboli dôsledné a ponechávali výraznú voľnosť predsedovi súdu na vykonávanie zmien v rozvrhu práce súdu. Ďalej poznamenal, že neexistovali žiadne osobitné záruky vo vzťahu k početným zmenám

v rozvrhu práce súdov, ku ktorým však často dochádzalo. Podotkol, že zmeny v rozvrhu práce súdov boli často všeobecného charakteru a bez špecifikovania konkrétnych vecí. Naproti tomu, v prípade sťažujúcej sa spoločnosti bola vec pridelená konkrétnym opatrením a týkala sa výlučne individuálneho prípadu sťažujúcej sa spoločnosti. V dôsledku týchto zistení Súd nemohol spoľahlivo overiť, či pridelenie veci sudcovi v prípade sťažujúcej sa spoločnosti bolo transparentné. Za podstatné preto Súd považoval, že predseda súdu si vec sťažujúcej spoločnosti sám prideliť a následne vo veci rozhodol formou zastavenia konania, pričom odvolanie proti tomuto rozhodnutiu nebolo prípustné. S poukazom na tieto skutočnosti Súd poznamenal, že sťažujúcej sa spoločnosti bolo zabránené, aby vzniesla voči rozhodnutiu o zastavení konania akékoľvek námietky. Rovnako jej bolo zabránené, aby prípadne vzniesla námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi. Za daných okolností Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru** zaručujúceho právo na spravodlivé prerokovanie veci.

Sťažujúca sa spoločnosť požadovala 5 miliónov Sk z titulu majetkovej škody a 2 milióny Sk z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho si uplatnila 200 000 Sk z titulu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažujúcej sa spoločnosti 4 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy. Nárok na náhradu majetkovej škody zamietol, keď poznamenal, že sťažujúca sa spoločnosť ho dostatočne nepodložila. Z rovnakého dôvodu odmietol aj nárok sťažujúcej sa spoločnosti na náhradu nákladov a výdavkov.

SZIGETIOVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 5. októbra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 40047/06 podanej proti Slovenskej republike 28. septembra 2006 slovenskou štátnou občiankou, pani Monikou Szigetiovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o zvýšenie výživného od bývalého manžela.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V marci 2006 ústavný súd rozhodol, že Okresný súd Košice II neporušil právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ďalej vyhlásil, že je viazaný svojím rozhodnutím o prijateľnosti, a preto môže skúmať sťažnosť na dĺžku konania len v súvislosti s konaním pred Okresným súdom Košice II. Ústavný súd ďalej podotkol, že hoci skúmanie postupu Okresného súdu Košice I spadalo mimo rozsahu posudzovanej sťažnosti, konanie o výživnom trvalo neprimerane dlho a v konaní pred Okresným súdom Košice I sa vyskytli prieťahy.

Súd rozsudkom z 5. októbra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka nepodala ústavnú sťažnosť v súlade s formálnymi požiadavkami na podanie sťažnosti a praxou ústavného súdu. V tomto ohľade Súd poznamenal, že ústavný súd prerokoval sťažnosť sťažovateľky príliš formalisticky. Zároveň poukázal na to, že ústavný súd nezobral do úvahy všetky okolnosti prípadu a najmä skutočnosť, že Okresný súd Košice II zadržal spis bez akéhokoľvek oprávnenia počas značnej časti posudzovanej lehoty. Z toho dôvodu zamietol námietku vlády o nevyčerpaní vnútroštátnych prostriedkov nápravy.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovateľka požadovala 3 319,19 EUR za utrpenú nemajetkovú ujmu a 952 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd sťažovateľke priznal 3 320 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 950 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov.

BACZOVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 19. októbra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 18926/07 podanej proti Slovenskej republike 26. apríla 2007 slovenskou štátnou občiankou, pani Ruženou Baczovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o neplatnosť zmluvy.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd však v júli 2006 odmietol sťažovateľkinu sťažnosť na dĺžku konania. Uviedol, že časť sťažnosti týkajúca sa konania pred okresným súdom bola zjavne neopodstatnená, keďže toto konanie sa už skončilo a okresný súd tak nemohol ďalej porušovať článok 6 ods. 1 Dohovoru a jeho ústavný ekvivalent. Ďalej vyjadril názor, že sťažovateľka v súvislosti s konaním pred krajským súdom nevyčerpala vnútroštátne prostriedky nápravy, ktoré mala k dispozícii, keďže nepodala sťažnosť na dĺžku tohto konania predsedovi krajského súdu.

Súd rozsudkom z 19. októbra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka nepodala ústavnú sťažnosť v súlade s aplikovateľnými požiadavkami a praxou ústavného súdu. V tomto ohľade Súd poznamenal, že sťažovateľka formulovala svoju ústavnú sťažnosť spôsobom umožňujúcim ústavnému súdu posúdiť celkovú dĺžku konania, napriek tomu však ústavný súd tak nepostupoval. Z toho dôvodu Súd dospel k záveru, že sťažnosť nemôže byť zamietnutá pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Súd zároveň konštatoval, že **došlo aj k porušeniu článku 13 Dohovoru**, zaručujúci právo na účinný prostriedok nápravy, napriek tomu, že ho sťažovateľka vo formulári sťažnosti nenamietala.

Sťažovateľka sa domáhala náhrady škody, ktorej výšku bližšie nešpecifikovala, ale ponechala na úvahu Súdu. O náhradu výdavkov a nákladov sťažovateľka nepožiadala. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, preto nárok sťažovateľky na náhradu majetkovej škody zamietol. Na druhej strane Súd dospel k záveru, že sťažovateľka musela utrpieť nemajetkovú ujmu, preto jej priznal v tomto ohľade 7 200 EUR.

BERECOVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 19. októbra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 31651/06 podanej proti Slovenskej republike 25. júla 2006 slovenskou štátnou občiankou, pani Adrianou Berecovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o neplatnosť dvoch zmlúv.

Dĺžkou konania sa dvakrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Najskôr, v októbri 2005 ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky na dĺžku konania z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Neskôr, v októbri 2009 ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy. Berúc do úvahy celkovú dĺžku konania ústavný súd priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 EUR a nariadil okresnému súdu nahradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia. Okresnému súdu neprikázal konať vo veci, vzhľadom na to, že už v merite veci rozhodol.

Súd rozsudkom z 19. októbra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka mohla podať vo vzťahu k nasledujúcemu obdobiu ďalšiu ústavnú sťažnosť. V tomto ohľade poukázal na skutočnosť, že v čase nálezu ústavného súdu z roku 2009 konanie prebiehalo sedem rokov a sedem mesiacov na dvoch stupňoch konania a stále neskončilo. S poukazom na svoju judikatúru Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru. Ďalej poznamenal, že nie je neprijateľná z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru sa Súd stotožnil s názorom ústavného súdu, že dĺžka konania v predmetnom prípade bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. V období po náleze ústavného súdu Súd ďalšie prietahy nezistil.

Sťažovateľka požadovala 7 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 333,40 EUR ako náhradu výdavkov a nákladov v konaní pred ústavným súdom a pred Súdom. Súd vzal do úvahy sumu priznanú ústavným súdom a priznal sťažovateľke 2 200 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho jej priznal 1 000 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok jej nárokov zamietol.

WOLFF proti Slovenskej republike
rozsudok z 19. októbra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 42356/05 podanej proti Slovenskej republike 19. novembra 2005 slovenským štátnym občanom, pánom Petrom Wolffom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o vydanie nehnuteľnosti.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V júni 2003 ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil sťažovateľovo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy a priznal sťažovateľovi 70 000 Sk ako primerané finančné zadost'učinenie za utrpenú nemajetkovú ujmu a náhradu trov právneho zastúpenia.

Súd rozsudkom z 19. októbra 2010 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poznamenal, že v čase vyhlásenia nálezu ústavného súdu konanie trvalo 11 rokov a 3 mesiace na troch stupňoch konania. V tomto ohľade Súd konštatoval, že odškodnenie priznané sťažovateľovi na vnútroštátnej úrovni bolo vo vzťahu k posudzovanému obdobiu nedostatočné.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že po náleze ústavného súdu konanie prebiehalo ešte 2 roky a 2 mesiace, a teda celková dĺžka konania predstavovala viac ako 13 rokov a 5 mesiacov na troch stupňoch konania. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd konštatoval, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovateľ požadoval 53 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 2 172 EUR ako náhradu výdavkov a nákladov. Súd vzal do úvahy sumu priznanú ústavným súdom a priznal sťažovateľovi 2 300 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 100 EUR ako náhradu výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

KOMÁR proti Slovenskej republike
rozsudok z 26. októbra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 25951/06 podanej proti Slovenskej republike 21. júna 2006 slovenským štátnym občanom, pánom Vladimírom Komárom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Sťažovateľ tiež podľa toho istého ustanovenia namietal, že bolo porušené jeho právo na spravodlivé prerokovanie veci. Zároveň podľa článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru namietal, že v dôsledku výsledku konania bolo porušené jeho právo na pokojné užívanie majetku.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V marci 2006 ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil sťažovateľovo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy a priznal sťažovateľovi 100 000 Sk ako primerané finančné zadostučinenie za utrpenú nemajetkovú ujmu a náhradu trov právneho zastúpenia. Zároveň rozhodol, že krajský súd neporušil právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Súd rozsudkom z 26. októbra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poznamenal, že v čase vyhlásenia nálezu ústavného súdu konanie trvalo skoro 13 rokov na dvoch stupňoch konania. V tomto ohľade Súd konštatoval, že odškodnenie priznané sťažovateľovi na vnútroštátnej úrovni bolo vo vzťahu k posudzovanému obdobiu nedostatočné.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd konštatoval, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovateľ nešpecifikoval výšku škody, ale ponechal ju na úvahu Súdu. Berúc do úvahy odškodnenie, ktoré sťažovateľ získal na vnútroštátnej úrovni, Súd priznal sťažovateľovi 3 200 EUR z titulu nemajetkovej ujmy.

ROSSELET – CHRIST proti Slovenskej republike rozsudok z 26. októbra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 25329/05 podanej proti Slovenskej republike 4. júla 2005 slovenskou štátnou občiankou, pani Dagmar Rosselet – Christ. Sťažovateľka namietala porušenie článku 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a ods. 4 Dohovoru. Konkrétne tvrdila, že jej väzba bola nezákonná, neexistovali na ňu žiadne dôvody, bola neprimeraná, a že nebola vypočítaná súdom pred vydaním rozhodnutia o ďalšom trvaní jej väzby.

Individuálnymi námietkami sťažovateľky sa zaoberal aj ústavný súd na základe dvoch sťažností podaných podľa článku 127 ústavy. Prvú ústavnú sťažnosť, v ktorej sa sťažovateľka sťažovala na porušenie článku 5 ods. 3 a 4 Dohovoru v konaní vedúcom k rozhodnutiu najvyššieho súdu zo 6. júla 2005, ústavný súd uznesením odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Na základe druhej ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie článku 5 ods. 1 písm. c), 3 a 4 Dohovoru v konaní, ktoré viedlo k rozhodnutiu najvyššieho súdu z 29. septembra 2005 o predĺžení jej väzby, ústavný súd nálezom rozhodol, že najvyšší súd porušil právo sťažovateľky podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru, pretože ju nevypočul osobne pred vydaním rozhodnutia o predĺžení jej väzby. Ústavný súd zrušil rozhodnutie najvyššieho súdu a nariadil mu, aby ihneď prepustil sťažovateľku z väzby. Okrem toho je priznal náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na uvedený záver ústavný súd nepovažoval za potrebné skúmať ďalšie námietky sťažovateľky.

Súd rozsudkom z 26. októbra 2010 vyhlásil námietku podľa článku 5 ods. 3 Dohovoru týkajúcu sa dĺžky sťažovateľkinej väzby za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka vzhľadom na nález ústavného súdu o porušení článku 5 ods. 4 Dohovoru zo strany najvyššieho súdu stratila status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že o namietanom porušení článku 5 ods. 3 Dohovoru ústavný súd nerozhodol, keďže túto námietku vzhľadom na sťažovateľkine okamžité prepustenie z väzby, zrušenie napadnutého uznesenia a priznanie trov právneho zastúpenia, nepovažoval za potrebné skúmať. Následne Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti vo vzťahu k námietke týkajúcej sa neprimeranej dĺžky väzby, Súd po preskúmaní konkrétnych okolností prípadu konštatoval, že vnútroštátne orgány nepostupovali v prípade s osobitným urýchlením. V tomto ohľade Súd poukázal na viaceré nedostatky v spôsobe, akým orgány postupovali v prípravnom štádiu konania, kedy bola sťažovateľka pozbavená slobody. Konkrétne vytkol vnútroštátnym orgánom, že dôkaz vypočítaním predstaviteľa British Bank sa vyšetrovacie orgány rozhodli získať až v januári 2010 napriek tomu, že bol jednoznačne významný pre určenie, či bolo alebo nebolo podozrenie voči sťažovateľke dôvodné a následne, či existovali relevantné dôvody na jej vyšetrovanie a pokračujúcu väzbu. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že uvedený dôkaz už mohol byť vykonaný v prípravnom konaní. Ďalej Súd zdôraznil, že medzi májom a decembrom 2004 vyšetrovacie orgány čakali na odpoveď španielskych orgánov bez toho, aby vykonali akýkoľvek ďalší procesný úkon. V tomto ohľade Súd *inter alia* zdôraznil, že vyšetrovacie orgány sú povinné zabezpečiť trestné stíhanie tak, aby nedochádzalo k zbytočným priet'ahom. So zreteľom na zistené skutočnosti Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 5 ods. 3 Dohovoru.**

Sťažovateľka si uplatnila 202 619,97 EUR z titulu majetkovej škody a 8 399 184,11 EUR ako náhradu šeku. Okrem toho si uplatnila 266 666,66 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a v prípade absencie písomného ospravedlnenia od vlády ďalších 100 000 EUR. Okrem toho si uplatnila 50 000 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, preto tento nárok zamietol. Na druhej strane priznal sťažovateľke 5 400 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 500 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok jej nárokov zamietol.

MAJTAS proti Slovenskej republike rozsudok z 9. novembra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 21076/06 podanej proti Slovenskej republike 9. mája 2006 slovenským štátnym občanom, pánom Dušanom Majtasom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o vrátenie kúpnej ceny.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V máji 2005 ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil sťažovateľovo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy a prikázal

okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov. Okrem toho priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 782 EUR a náhradu trov právneho zastúpenia.

Súd rozsudkom z 9. novembra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poznamenal, že v čase vyhlásenia nálezu ústavného súdu konanie trvalo 8 rokov a 8 mesiacov na jednom stupni konania. S poukazom na svoju judikatúru Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru. Ďalej poznamenal, že nie je neprijateľná z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru sa Súd stotožnil s názorom ústavného súdu, že dĺžka konania v predmetnom prípade bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Ďalej poznamenal, že po náleze ústavného súdu konanie prebiehalo ďalších 5 rokov a viac ako 4 mesiace, pričom v konaní vznikali ďalšie prietahy. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľ požadoval 16 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 2 500 EUR ako náhradu výdavkov a nákladov. Súd priznal sťažovateľovi 5 800 EUR z titulu nemajetkovej ujmy, zvyšok jeho nároku zamietol. Okrem toho zamietol aj sťažovateľov nárok na náhradu nákladov a výdavkov, vzhľadom na to, že ho nepodložil žiadnymi dokumentmi.

ZUBAL proti Slovenskej republike rozsudok z 9. novembra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 44065/06 podanej proti Slovenskej republike 23. októbra 2006 slovenským štátnym občanom, pánom Ivanom Zubalom. Sťažovateľ namietal porušenie článku 8 Dohovoru v dôsledku vykonania domovej prehliadky v jeho dome. V tomto ohľade predovšetkým namietal nedodržanie podmienok podľa § 84 Trestného poriadku a neexistenciu náležitej odôvodnenosti zásahu. Skutkové okolnosti prípadu možno zhrnúť nasledovne. V júni 2005 nariadila sudkyňa Okresného súdu Trenčín podľa § 82 ods. 1 a § 83 ods. 1 Trestného poriadku vykonanie domovej prehliadky v sťažovateľovom dome. Rozhodnutie bolo vydané na základe návrhu prokurátora. V rozhodnutí bolo uvedené, že v januári 2004 sa začalo trestné stíhanie proti viacerým osobám podozrivým z výroby a predaja falošných obrazov. Sťažovateľ si kúpil jeden z takýchto obrazov. Bol tu teda predpoklad, že ho má u seba doma. Existovalo preto podozrenie, že v priestoroch, v ktorých mala byť vykonaná prehliadka, sa nachádzala vec dôležitá pre účely trestného konania. Prehliadka bola vykonaná 22. júna 2005 medzi 6:00 a 6:45 ráno. Sťažovateľ bol v danom čase na dovolenke v Egypte a prítomný bol syn jeho družky. Podľa zápisnice vyslovil názor, že obraz sa môže nachádzať v priestoroch sťažovateľovej spoločnosti, teda na inej adrese. Všetky izby boli prehľadané. Daný obraz však nebol nájdený. V decembri 2006 vyšetrovateľ dospel k záveru, že sa skutok nestal a zastavil trestné stíhanie ohľadom namietaného falšovania umeleckých diel. Následne vo februári 2007 vydala Krajská prokuratúra v Trenčíne

príkaz na opätovné začatie trestného stíhania vo veci falšovania obrazov. V júni 2007 bolo napokon trestné stíhanie vo veci falšovania obrazov prerušené.

Individuálnymi námietkami sťažovateľa sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. S odkazom na článok 8 Dohovoru namietal, že bol poškodenou osobou, a že nemal žiadny záujem na skrývaní obrazu, ktorý kúpil na aukcii. Bolo v jeho vlastnom záujme, aby sa prišlo na jeho pôvod. Ak by ho orgány činné v trestnom konaní požiadali, spolupracoval by s nimi. Tieto orgány ho však pred vykonaním prehliadky nekontaktovali. Sťažovateľ namietal porušenie § 84 Trestného poriadku. Taktiež sa sťažoval, že policajti, ktorí prehľadali jeho byt, sa neskôr pokúšali bez povolenia prehľadať jeho súkromnú umeleckú zbierku, ktorá bola umiestnená na inom mieste. Vypočúvaním zamestnancov sťažovateľovej spoločnosti mu poškodili dobré meno a povesť. V auguste 2005 sa polícia nakontaktovala na sťažovateľa a vyzvala ho podľa § 78 Trestného poriadku, aby jej odovzdal obrazy. Sťažovateľ výzvu okamžite uposlúchol. V marci 2006 ústavný súd sťažovateľovu ústavnú sťažnosť odmietol. Pokiaľ ide o časť, v ktorej namietal nariadenie a vykonanie prehliadky, sťažovateľ sa mal domáhať nápravy v trestnom konaní, kde mal status poškodeného. V tomto ohľade ústavný súd poznamenal, že posúdenie opodstatnenosti prehliadky patrilo do právomoci trestného súdu, ktorý v prípade konal. Sťažovateľ mohol žiadať, aby súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v merite veci vyslovil, že nariadením a vykonaním prehliadky došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Takéto rozhodnutie by sťažovateľa oprávňovalo uplatniť si náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pokiaľ ide o sťažnosť na postup polície pri vykonávaní prehliadky, ústavný súd mal a to, že sa sťažovateľ mal najprv domáhať nápravy podaním podnetu prokurátorovi podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.

Súd rozsudkom z 9. novembra 2010 vyhlásil sťažnosť podľa článku 8 Dohovoru týkajúcu sa nariadenia a vykonania domovej prehliadky na jeho základe za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá s poukazom na nález ústavného súdu namietala, že sťažovateľ sa mal domáhať nápravy v trestnom konaní. V tomto ohľade Súd poznamenal, že trestné konanie, vo vzťahu ku ktorému bola nariadená domová prehliadka, bolo prerušené v prípravnom konaní. Vzhľadom na to nebolo možné, aby sa sťažovateľ domáhal akejkoľvek nápravy v tomto ohľade pred trestným súdom, ako to bolo uvedené v rozhodnutí ústavného súdu.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd zistil, že vykonanie domovej prehliadky malo základ vo vnútroštátnom práve, konkrétne § 82 a nasl. Trestného poriadku. Ďalej dospel k záveru, že bola vykonaná v súvislosti vyšetrovaním trestného činu, t.j. sledovala legitímny cieľ predchádzania zločinnosti. Súd ďalej poznamenal, že sťažovateľ bol v trestnom konaní v postavení poškodeného, pričom nepovažoval za presvedčivý argument vnútroštátnych orgánov odôvodňujúci vykonanie domovej prehliadky, že sťažovateľ nevydá vec dobrovoľne z obavy možných komplikácií pri získavaní odškodnenia od páchatel'ov trestného činu. V tomto ohľade Súd zdôraznil, že sťažovateľ nemal zjavný dôvod na odopretie spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní, pretože by sa tým vystavil riziku aj prípadnej trestnej sankcie. Ďalej Súd uviedol, že následný vývoj v prípade bol v súlade s týmito jeho úvahami, pretože mesiac a pol po vykonaní domovej prehliadky sa polícia nakontaktovala na sťažovateľa a vyzvala ho podľa § 78 Trestného poriadku, aby jej odovzdal obrazy. Sťažovateľ výzvu okamžite uposlúchol. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že nevidí žiadny dôvod,

prečo orgány nemohli postupovať rovnako pred tým, ako sa uchýlili k vykonaniu domovej prehliadky u sťažovateľa. Pokiaľ ide o samotné vykonanie domovej prehliadky Súd vzal do úvahy, že domová prehliadka bola rozumne obmedzená na vizuálne prezretie priestorov a prizvanie nezúčastnenej osoby, no na druhej sa stotožnil s argumentáciou sťažovateľa, že prítomnosť polície v jeho dome o 6.00 hod. ráno mohla mať dôsledky na jeho dobré meno. So zreteľom na uvedené skutočnosti Súd dospel k záveru, že vykonanie domovej prehliadky v dome sťažovateľa, uskutočnenej bez dostatočných dôvodov, keď sťažovateľ nebol podozrivý zo spáchania trestného činu, ale bol poškodeným v trestnom konaní, nebolo „nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 8 Dohovoru.**

Sťažovateľ si uplatnil nemajetkovú ujmu, ktorej výšku ponechal na úvahu Súdu. Ďalej si uplatnil 637,20 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľovi 3 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a jeho nárok na náhradu nákladov a výdavkov zamietol z dôvodu, že ho sťažovateľ nepodložil žiadnymi dokumentmi.

BRUŇOVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 11. novembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 9401/07 podanej proti Slovenskej republike 6. februára 2007 slovenskou štátnou občiankou, pani Teréziou Bruňovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o určenie výšky jej mzdy.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V auguste 2006 ústavný súd rozhodol, že okresný súd neporušil sťažovateľkine právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy.

Súd rozsudkom z 23. novembra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd poznamenal, že v čase nálezu ústavného súdu konanie trvalo 4 a pol roka na jednom stupni konania a v nasledujúcom období prebiehalo ďalšie 2 roky a 5 mesiacov pred súdmi na dvoch stupňoch. So zreteľom na svoju ustálenú judikatúru Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru. Ďalej poznamenal, že nie je neprijateľná ani z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd v prvom rade pripomenul, že v pracovnoprávných sporoch sa vyžaduje osobitná starostlivosť. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd konštatoval, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľka si v Súdom stanovenej lehote neuplatnila žiaden nárok na spravodlivé zadost'učinenie. Z toho dôvodu jej Súd spravodlivé zadost'učinenie nepriznal.

J. V. a ĎALŠÍ proti Slovenskej republike
rozsudok z 23. novembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 41523/07 podanej proti Slovenskej republike 9. mája 2006 slovenským štátnym občanom, pánom J. V. a jeho dvomi deťmi. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o náhradu škody na zdraví.

Dĺžkou konania sa dvakrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Najskôr v júni 2004 ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov. Okrem toho priznal každému zo sťažovateľov primerané finančné zadostučinenie vo výške 30 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia. Následne v marci 2007 ústavný súd opätovne konštatoval, že v období po vyhlásení nálezú okresný súd porušil právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov. V dôsledku toho priznal každému zo sťažovateľov primerané finančné zadostučinenie vo výške 50 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Súd rozsudkom z 23. novembra 2010 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovatelia stratili status poškodenej osoby, pretože dospel k záveru, že náprava, ktorú sťažovatelia získali od ústavného súdu bola nedostatočná. Rovnako sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že vo vzťahu k zvyšnej časti konania mohli podať ďalšiu ústavnú sťažnosť. V tomto ohľade poukázal na to, že účinok nálezú ústavného súdu nenaplnil kritériá uplatňované Súdom, a preto sa od sťažovateľov nevyžadovalo, aby podali novú ústavnú sťažnosť. Zároveň Súd vzal tiež do úvahy, že po vyhlásení druhého nálezú ústavného súdu konanie prebiehalo ďalšie 3 roky a viac ako 6 mesiacov na dvoch stupňoch konania.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. V tomto ohľade poukázal na to, že v čase vyhlásenia druhého nálezú ústavného súdu konanie trvalo 11 rokov a viac ako 11 mesiacov. Ďalej poukázal na to, že v ďalšom období konanie prebiehalo ešte 3 roky a viac ako 6 mesiacov na dvoch stupňoch konania. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovatelia spoločne žiadali 250 000 EUR za utrpenú nemajetkovú ujmu a 1 116,43 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal každému zo sťažovateľov 7 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a spoločne 876 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok ich nárokov zamietol.

MAJAN proti Slovenskej republike
rozsudok z 23. novembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 8799/04 podanej proti Slovenskej republike 23. februára 2004 slovenským štátnym občanom, pánom Igorom Majanom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konkurzného konania a dĺžkou konania o určenie pravosti pohľadávky sťažovateľa, v dôsledku ktorého bolo konkurzné konanie prerušené. Okrem toho podľa článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru namietal, že v dôsledku neprimeranej dĺžky konkurzného konania došlo k porušeniu jeho majetkových práv.

Dĺžkou konaní sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v septembri 2003 podanú sťažnosť odmietol. Pokiaľ ide o konanie o žalobe, ústavný súd poukázal na to, že v čase podania ústavnej sťažnosti konanie už neprebiehalo, vzhľadom na to, že skončilo v roku 2002. Za týchto okolností, v súlade s ustálenou praxou ústavného súdu, bola sťažnosť na dĺžku tohto konania zjavne neopodstatnená. Pokiaľ ide o konkurzné konanie, ústavný súd poznamenal, že stále prebieha speňažovanie majetku, a že konanie ešte nebolo skončené. Ústavný súd dospel k záveru, že v konkurznom konaní nedošlo k zbytočným prietahom a sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Súd rozsudkom z 23. novembra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd mal za to, že v súlade so svojou praxou preskúmať dĺžku konania ako celok, by mali byť za okolností tohto prípadu jednotlivé konania považované za jeden spor týkajúci sa sťažovateľovej pohľadávky uplatnenej v júni 1998, a že konanie o pravosti sťažovateľovej pohľadávky nemôže byť oddelené od konkurzného konania. Súd skonštatoval, že ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podanú voči obom konaniam, pričom jedno konanie vylúčil zo svojho preskúmania a v druhom nezistil žiadne zbytočné prietahy. V tomto ohľade poukázal na to, že tento prístup sa odlišuje od judikatúry Súdu. Vzhľadom na to, že sťažovateľ pred ústavným súdom neobdržal adekvátnu náhradu, Súd dospel k záveru, že nebol povinný na účely článku 35 ods. 1 Dohovoru, opätovne využiť prostriedok nápravy podľa článku 127 ústavy vo vzťahu ku konaniu, ktoré nasledovalo po prijatí uznesenia ústavného súdu. Súd ďalej poznamenal, že posudzované obdobie začalo v júni 1998, a že krajský súd sa zaoberal sťažovateľovou pohľadávkou počas konkurzného konania, neskôr v konaní o určenie pravosti sťažovateľovej pohľadávky a následne opäť počas konkurzného konania. S poukazom na dĺžku konania, ktoré v danom čase trvalo už 12 rokov a viac ako 4 mesiace Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov. Z toho dôvodu ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. V tomto ohľade Súd poznamenal, že počas konkurzného konania bol sťažovateľ povinný potvrdiť svoj nárok v samostatnom konaní, ktoré trvalo 3 roky a 1 mesiac. Ďalej poukázal na to, že samotné konkurzné konanie sa začalo už v roku 1998 a v čase posudzovania sťažnosti Súdom trvalo 12 rokov a viac ako 4 mesiace, pričom stále nebolo právoplatne skončené. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru vo veci, Súd dospel k záveru, že dĺžka konania v predmetnom prípade bola

prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľ si uplatnil 8 300 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 166 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľovi požadovaných 8 300 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 100 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nároku zamietol.

ŠUTEK a ŠTETIAR proti Slovenskej republike rozsudok z 23. novembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 20271/06 a sťažnosti č. 17517/07 podaných proti Slovenskej republike slovenskými štátnymi občanmi, a to 4. mája 2006 pánom Mariánom Štetiarom a 13. apríla 2007 pánom Rastislavom Šutekom. Sťažovatelia, obvinení a odsúdení v tej istej trestnej veci, žalovali Slovenskú republiku pre porušenie článku 5 ods. 1 písm. c), 3 a 4 Dohovoru. Konkrétne tvrdili, že ich väzba bola nezákonná, a že boli svojvoľne držaní vo väzbe počas prípravného konania. V tomto ohľade predovšetkým namietali, že na základe prípustných dôkazov nebolo potvrdené žiadne dôvodné podozrenie ospravedlňujúce ich väzbu, že neboli predvedení pred sudcu do 24 hodín po ich zadržaní, odvolávajú sa na Listinu základných práv a slobôd. V tejto súvislosti tiež tvrdili, že z dôvodu rozporu príslušných lehôt relevantná právna úprava nemala požadovanú kvalitu, že uznesenia vo vzťahu k ich väzbe neboli dostatočne odôvodnené, a že konanie o ich sťažnosti proti väzbe a o ich žiadosti o prepustenie z väzby nebolo urýchlené. Okrem toho tvrdili, že uznesenia ústavného súdu, ktorými boli odmietnuté ich ústavné sťažnosti, porušili ich práva podľa článkov 13 a 14 Dohovoru, pretože boli založené na nekonzistentnej interpretácii a aplikácii dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

Každý zo sťažovateľov sa dvakrát obrátil so svojimi individuálnymi námietkami aj na ústavný súd prostredníctvom sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Prvú podanú sťažnosť ústavný súd odmietol v oboch prípadoch z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 273/05 z 5. októbra 2005 a sp. zn. II. ÚS 396/06 z 22. novembra 2006). Druhú podanú sťažnosť ústavný súd odmietol v oboch prípadoch z dôvodu jej oneskoreného podania, keďže bola podaná po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti (uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 234/06 zo 7. júla 2006 a sp. zn. II. ÚS 246/06 z 23. augusta 2006).

Súd rozsudkom z 23. novembra 2010 vyhlásil námietku sťažovateľov podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru týkajúcu sa nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti ich väzby za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný. Zároveň rozhodol o spojení oboch sťažnosti na spoločné konanie.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti vzatia sťažovateľov do väzby podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá s poukazom na záver ústavného súdu v uzneseniach sp. zn. II. ÚS 273/05 z 5. októbra 2005 a sp. zn. II. ÚS 396/06 z 22. novembra 2006 namietala, že dĺžka konania o sťažnosti sťažovateľov proti rozhodnutiu o vzatí do väzby bola ústavne akceptovateľná. V tomto ohľade Súd najskôr poznamenal, že článok 5 ods. 4 zakotvuje pre zatknutú alebo zadržanú osobu právo začať konanie, v ktorom by spochybňovala zákonnosť pozbavenia slobody, a právo na to, aby po začatí takého konania

súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia slobody a aby bolo nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže, že je nezákonné. Po preskúmaní okolností prípadu Súd uviedol, že konanie trvalo 36 dní, počas ktorých bola sťažnosť sťažovateľov preskúmaná súdom na jednom stupni. V tomto ohľade Súd poznamenal, že 5 dní je potrebné pričítať na ťarchu sťažovateľov, ktorí počas tohto obdobia doručovali súdu písomné dôvody k sťažnosti. Na druhej strane však vnútroštátnym orgánom vytkol, že trvalo 16 dní, kým bolo rozhodnuté o sťažnosti a ďalších 15 dní, kým bolo rozhodnutie doručené sťažovateľom prostredníctvom okresného súdu. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd následne konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 5 ods. 4 Dohovoru** z dôvodu nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti vzatia sťažovateľov do väzby.

Každý zo sťažovateľov si uplatnil 10 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho si sťažovatelia uplatnili 2782,90 EUR a 2723,60 EUR z titulu trov právneho zastúpenia vynaložených na vnútroštátnej úrovni, ako aj v konaní pred Súdom. Okrem toho si uplatnili 150 EUR za administratívne výdavky, 50 EUR za poštové výdavky a 345,55 EUR za náklady na preklad. Súd priznal každému zo sťažovateľov 1 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 850 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok ich nárokov zamietol.

ZAREMBOVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 23. novembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 7908/07 podanej proti Slovenskej republike 31. januára 2007 slovenskou štátnou občiankou, pani Dagmar Zarembovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o určenie platnosti skončenia pracovného pomeru.

Námietkou týkajúcou sa neprimeranej dĺžky konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd však v júli 2006 odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu okresný súd už nekonal vo veci samej, vzhľadom na to, že medzičasom bolo rozhodnuté o zastavení konania po späťvzati návrhov účastníkmi konania.

Súd rozsudkom z 23. novembra 2010 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa vo svojom rozsudku nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka nepodala ústavnú sťažnosť v súlade s formálnymi požiadavkami a praxou ústavného súdu, keď ju nepodala voči postupu okresného súdu v čase, keď konanie ešte prebiehalo. V tomto ohľade Súd poznamenal, že ústavný súd mal preskúmať sťažovateľkinu sťažnosť, vzhľadom na to, že bola podaná predtým, ako jej bolo doručené rozhodnutie o zastavení konania a nadobudlo právoplatnosť. V tomto ohľade Súd tiež poukázal na to, že v danom čase nebolo možné predvídať ďalší priebeh konania, vzhľadom na to, že bolo možné podať odvolanie proti rozhodnutiu o zastavení konania. Okrem toho Súd poznamenal, že hoci okresný súd už nekonal v merite veci, vykonával ďalšie procesné úkony, v ktorých sa mohli vyskytnúť prieťahy. S poukazom na dĺžku konania na jednom stupni, ktorá predstavovala 8 rokov, Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov. Z toho dôvodu ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru vo veci, ako aj význam predmetu sporu pre sťažovateľku, ktorého prerokovanie si vyžadovalo osobitnú starostlivosť, Súd dospel k záveru, že dĺžka konania v predmetnom prípade bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovateľka požadovala 33 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 173 EUR za náklady na preklad. Súd priznal sťažovateľke 9 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 173 EUR za náklady na preklad.

GÁL proti Slovenskej republike rozsudok z 30. novembra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 45426/06 podanej proti Slovenskej republike 26. októbra 2006, pánom Lukášom Gálom. Sťažovateľ žaloval Slovenskú republiku pre porušenie článku 5 ods. 1 písm. c), 3 a 4 Dohovoru. Odvolávajúc sa na článok 5 ods. 1 a 3 Dohovoru sťažovateľ predovšetkým namietal, že nebol predvedený pred sudcu do 24 hodín od jeho zadržania 3. apríla 2006, tak ako vyžaduje Listina základných práv a slobôd, v dôsledku čoho bola jeho väzba podľa uznesenia o vzatí do väzby zo 6. apríla 2006 nezákonná. Ďalej podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru namietal, že uznesenie o vzatí do väzby zo 6. apríla 2006 a uznesenie z 26. apríla 2006 neboli dostatočne odôvodnené. Napokon sťažovateľ podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru namietal, že konanie, v ktorom sa rozhodovalo o zákonnosti jeho väzby podľa uznesenia o vzatí do väzby zo 6. apríla 2006, nebolo urýchlené.

Sťažovateľ sa obrátil so svojou individuálnou námietkou týkajúcou sa nedostatku „urýchleného“ vydania rozhodnutia o zákonnosti jeho väzby podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru aj na ústavný súd prostredníctvom sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v apríli 2007 nálezom rozhodol, že krajský súd neporušil práva sťažovateľa podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru s poukazom na to, že postup krajského súdu bol ústavne akceptovateľný. Pokiaľ ide o časť týkajúcu sa okresného súdu, ústavný súd sťažnosť odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť, pretože v čase namietania porušenia označených práv sťažovateľom sa vec na okresnom súde už nenachádzala, a preto sa okresný súd nemohol dopúšťať porušenia namietaných práv sťažovateľa.

Súd rozsudkom z 30. novembra 2010 vyhlásil námietku týkajúcu sa nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti sťažovateľovej väzby za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti vzatia sťažovateľov do väzby podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru, vláda uznala, že sťažnosť v štádiu prijateľnosti vyvoláva závažné skutkové otázky týkajúce sa výkladu a aplikácie Dohovoru. V tomto ohľade vzala do úvahy skutočnosť, že ústavný súd bol konfrontovaný s otázkou „urýchlenosti“ konania o sťažnosti sťažovateľa ako celku, napriek tomu však v rozpore s prístupom Súdu vyjadrenom vo veci *A. R. proti Slovenskej republike* nepreskúmal celkovú dĺžku konania o sťažnosti sťažovateľova proti uzneseniu o vzatí do väzby a zaoberal sa len postupom krajského súdu.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti Súd v prvom rade zdôraznil, že dĺžku konania o zákonnosti vzatia sťažovateľov do väzby je potrebné posudzovať v celku. V tomto ohľade Súd konštatoval, že konanie o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o vzatí do väzby trvalo celkovo 46 dní, z čoho 12 dní trvalo písomné vyhotovenie rozhodnutia krajským súdom a ďalších 28 dní, kým bolo rozhodnutie pánovi Gálovi doručené prostredníctvom okresného súdu. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd následne konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 5 ods. 4 Dohovoru** z dôvodu nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti vzatia sťažovateľa do väzby.

Sťažovateľ si uplatnil 5 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho si uplatnil 2723,64 EUR z titulu trov právneho zastúpenia, 50 EUR za administratívne výdavky a 30 EUR za poštové výdavky. Súd priznal sťažovateľovi 1 200 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 900 EUR za trovy právneho zastúpenia vynaložené vo vnútroštátnom konaní a v konaní pre Súdom. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

HAJDUOVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 30. novembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 2660/03 podanej proti Slovenskej republike 10. januára 2003 slovenskou štátnou občiankou, pani Martou Hajduovovu. Sťažovateľka namietala, že vnútroštátne orgány porušili jej práva podľa článku 5 a 8 Dohovoru. K zásahu do jej práv malo dôjsť v dôsledku toho, že krátko po tom, ako bol bývalý manžel pani Hajduovej odsúdený v trestnom konaní pre svoje násilné správanie voči nej a bolo mu nariadené ochranné liečenie, sa po prepustení z nemocnice, opätovne vyhrážal pani Hajduovej a jej právnej zástupkyňi. V tomto ohľade pani Hajduová tvrdila, že okresný súd si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť a nezariadil, aby bol jej manžel umiestnený v liečebnom ústave schopnom poskytnúť mu potrebné liečenie ihneď po odsúdení 7. januára 2002. V tomto ohľade poukazovala na to, že počas trestného konania bolo v konaní pred okresným súdom preukázané, že trpí vážnou poruchou osobnosti a súdni znalci odporučili jeho umiestnenie v psychiatrickom zariadení. Keďže sa však v dôsledku opomenutia okresného súdu tak nestalo, bývalý manžel sa opätovne vyhrážal sťažovateľke a jej právnej zástupkyňi, v dôsledku čoho boli nútené podať nové trestné oznámenie. Na základe neho bolo začaté ďalšie trestné stíhanie, v dôsledku čoho bol bývalý manžel pani Hajduovej opätovne políciou obvinený a následne vzatý do väzby.

Súd rozsudkom z 30. novembra 2010 vyhlásil sťažnosť podľa článku 8 Dohovoru za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka nevyčerpala všetky vnútroštátne prostriedky nápravy v podobe žaloby na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tomto ohľade Súd konštatoval, že vláda s odkazom na demonštratívne uvedenú konzistentnú judikatúru v prípadoch podobných ako je sťažovateľkin nepreukázala, že jej interpretácia rámca žaloby na ochranu osobnosti bola v danom čase dostatočne určitá nie len v teórii, ale taktiež aj v praxi, a že poskytovala aspoň minimálne vyhliadky na úspech. Pri prijímaní tohoto záveru Súd taktiež vzal do úvahy osobnú situáciu sťažovateľky, najmä zraniteľnosť obetí domáceho násillia s potrebu aktívnej účasti štátu na ich ochrane. So zreteľom na uvedené Súd konštatoval, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov. Z toho dôvodu ju vyhlásil za prijateľnú.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti Súd konštatoval, že vnútroštátne orgány neprijali dostatočné opatrenia, hoci vedeli o násilnom správaní bývalého manžela voči sťažovateľke. V tomto ohľade poznamenal, že napriek tomu, že hrozby bývalého manžela nevyústili do aktov fyzického násillia, jeho predchádzajúce správanie vo vzťahu k sťažovateľke odôvodňovalo obavu, že budú uskutočnené. Hoci Súd ocenil následný zásah polície v podobe začatia nového trestného stíhania a vzatia bývalého manžela sťažovateľky do väzby, poznamenal, že bol vyvolaný nečinnosťou vnútroštátnych orgánov zabezpečiť jeho umiestnenie v psychiatrickom zariadení. V tomto ohľade Súd poukázal na pozitívny záväzok štátu prijať preventívne praktické opatrenia v prípade, že vnútroštátne orgány majú vedomosť o existencii reálneho nebezpečenstva. Odsúdenie sťažovateľkinho bývalého manžela, jeho predchádzajúca trestná minulosť a potreba psychiatrickej liečby mali u vnútroštátnych orgánov evokovať nebezpečenstvo budúceho násillia a hrozieb voči sťažovateľke, a z toho dôvodu mali vnútroštátne orgány konať s väčším stupňom ostražitosti. Vzhľadom na to, že tak nekonali, konkrétne nenariadili vykonanie ochranného liečenia sťažovateľovi manželky, po tom, ako bol odsúdený okresným súdom, Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 8 Dohovoru**.

Sťažovateľka si uplatnila 5 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 679 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľke 4 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 000 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok jej nárokov zamietol.

KAŠČÁK proti Slovenskej republike rozsudok z 30. novembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 280/06 podanej proti Slovenskej republike 19. decembra 2005 slovenským štátnym občanom, pánom Jánom Kaščákom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o zaplatenie peňažnej sumy.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V auguste 2005 ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných priet'ahov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy, prikázal mu konať vo veci bez ďalších priet'ahov a nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia. Primerané finančné zadost'účinenie mu však nepriznal s odôvodnením, že sťažovateľ prispel svojím správaním k dĺžke konania a vo veci už bolo rozhodnuté prvostupňovým súdom.

Súd rozsudkom z 30. novembra 2010 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby, pretože dospel k záveru, že náprava, ktorú sťažovateľ získal od ústavného súdu bola nedostatočná. V tejto súvislosti Súd pripustil, že za určitých okolností dĺžka konania nemusí vyústiť do nemajetkovej ujmy, no na druhej strane zdôraznil, že v takom prípade je potrebné rozhodnutie vnútroštátnych súdov dostatočne odôvodniť. Po preskúmaní uvedenej domnienky na prípad sťažovateľa, Súd dospel k záveru, že odôvodnenie záveru ústavného súdu nepriznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'účinenie bolo za okolností prípadu, berúc do úvahy najmä jednoduchý charakter sporu a dĺžku konania na jednom stupni, nedostatočné. V tomto ohľade tiež vzal do úvahy, že v čase nálezu ústavného súdu konanie trvalo pred okresným súdom 5 rokov, 10 mesiacov a 21 dní.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovateľ si uplatnil 173 EUR spolu s úrokom z omeškania z titulu majetkovej škody a 2 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Sťažovateľ tiež požadoval 73 EUR ako náhradu nákladov za preklad. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, preto tento nárok zamietol. Na druhej strane priznal sťažovateľovi požadovaných 2 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Nárok na náhradu nákladov za preklad odmietol z dôvodu, že ho sťažovateľ nepodložil žiadanými podpornými dokumentmi.

VRABEC proti Slovenskej republike rozsudok z 30. novembra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 1941/06 podanej proti Slovenskej republike 30. decembra 2005 slovenským štátnym občanom, pánom Igorom Vrabcom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o výkon rozhodnutia. Okrem toho podľa článku 13 Dohovoru namietal, že vo vzťahu k dĺžke predmetného konania nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Vo februári 2005 ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietahov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy, prikázal mu konať vo veci bez ďalších prietahov a nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia. Primerané finančné zadosťučinenie mu však nepriznal s odôvodnením, že sťažovateľ bol v procesnom postavení povinného, a že nešpecifikoval výšku nemajetkovej ujmy.

Súd rozsudkom z 30. novembra 2010 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby, pretože dospel k záveru, že náprava, ktorú sťažovateľ získal od ústavného súdu bola nedostatočná. V tejto súvislosti Súd poukázal na to, že nález nemal kompenzačný účinok, ani sa nenaplnil preventívny účinok. Vzhľadom na to, že nález ústavného súdu nenaplnil kritéria aplikované Súdom, a že v čase nálezu bol okresný súd zodpovedný za neprimeranú dĺžku konania v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov. Z toho dôvodu ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. V tomto ohľade Súd poznamenal, že v čase nálezu ústavného súdu konanie trvalo 6 rokov a 8 mesiacov na jednom stupni a po náleze ďalších 5 rokov a 8 mesiacov, pričom v konaní sa vyskytli ďalšie prietahy. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Zároveň Súd konštatoval, že **došlo aj k porušeniu článku 13**

Dohovoru z dôvodu, že ústavný súd vylúčil zo svojho preskúmania časť konania, hoci sťažovateľ formuloval svoju ústavnú sťažnosť spôsobom, ktorý by umožnil ústavnému súdu preskúmať celkovú dĺžku konania a nález ústavného súdu nemal kompenzačný, ani preventívny účinok.

Sťažovateľ si uplatnil 10 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 812,79 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľovi požadované sumy v plnom rozsahu.

BARTL proti Slovenskej republike rozsudok zo 14. decembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 50360/08 podanej proti Slovenskej republike 23. júna 2005 slovenským štátnym občanom, pánom Jaroslavom Bartlom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o neplatnosť výpovede. Okrem toho podľa článku 13 Dohovoru namietal, že vo vzťahu k dĺžke predmetného konania nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V auguste 2007 ústavný súd odmietol sťažovateľovu ústavnú sťažnosť na celkovú dĺžku konania čiastočne z dôvodu oneskorenosti jej podania a čiastočne z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Pokiaľ ide o konanie pred okresným a krajským súdom, uviedol, že sa skončilo už v roku 2003 a sťažovateľova ústavná sťažnosť bola v súvislosti s touto časťou konania podaná oneskorene. Pokiaľ ide o konanie pred najvyšším súdom, ústavný súd nezistil žiadne prieťahy v jeho postupe, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Súd rozsudkom zo 14. decembra 2010 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súds s poukazom na svoju ustálenú judikatúru v tomto ohľade, konkrétne na prípad *A. R., spol. s r. o. proti Slovenskej republike*, neprijal argument vlády, že sťažovateľ sa mal pred ústavným súdom osobitne sťažovať na jednotlivé časti konania v čase, keď tieto prebiehali pred dotknutými orgánmi. V tomto ohľade poznamenal, že celková dĺžka konania predstavovala 9 rokov a 2 mesiace na troch stupňoch konania. Z toho dôvodu námietku vlády o nevyčerpaní vnútroštátnych prostriedkov nápravy zamietol.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súds uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súds dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súds konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Zároveň Súds konštatoval, že **došlo aj k porušeniu článku 13 Dohovoru** z dôvodu, že sťažovateľ sa nedomohol žiadnej nápravy, hoci formuloval svoju ústavnú sťažnosť spôsobom, ktorý by umožnil ústavnému súdu preskúmať celkovú dĺžku konania.

Sťažovateľ si celkovo uplatnil 85 242 EUR z titulu majetkovej škody, nemajetkovej ujmy a náhrady nákladov a výdavkov. Súds nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, preto nárok sťažovateľa na náhradu majetkovej

škody zamietol. Na druhej strane dospel k záveru, že sťažovateľ musel utrpieť nemajetkovú ujmu, preto mu priznal 6 600 EUR z tohto titulu. Zároveň mu priznal 100 EUR na pokrytie jeho vreckových výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

IVAN proti Slovenskej republike

rozsudok zo 14. decembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 49362/06 podanej proti Slovenskej republike 6. decembra 2006 slovenským štátnym občanom, pánom Pavlom Ivanom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o určenie vlastníckeho práva a vydanie motorového vozidla.

Dĺžkou konania na prvom stupni sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V júni 2006 ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil sťažovateľovo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov a priznal sťažovateľovi 80 000 Sk ako primerané finančné zadost'učinenie za utrpenú nemajetkovú ujmu a náhradu trov právneho zastúpenia.

Súd rozsudkom zo 14. decembra 2010 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že okrem jednej procesnej otázky, o ktorej rozhodoval krajský súd, takmer 11 rokov prerokovával vec okresný súd. So zreteľom na svoju ustálenú judikatúru vo veci Súd považoval odškodnenie, ktoré bolo sťažovateľovi poskytnuté na vnútroštátnej úrovni vo vzťahu k posudzovanému obdobiu za neprimerane nízke. Z toho dôvodu dospel k záveru, že náprava, ktorá bola sťažovateľovi poskytnutá, bola nedostatočná.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. V tomto ohľade Súd poznamenal, že celková posudzovaná dĺžka konania predstavovala 12 rokov a 8 mesiacov na dvoch stupňoch konania. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľ si uplatnil 5 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Berúc do úvahy odškodnenie, ktoré sťažovateľ získal na vnútroštátnej úrovni, Súd priznal sťažovateľovi 3 700 EUR v tomto ohľade.

KÁNTOROVÁ proti Slovenskej republike

rozsudok zo 14. decembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 44286/06 podanej proti Slovenskej republike 23. októbra 2006 slovenskou štátnou občiankou, pani Margitou Kántorovou. Sťažovateľka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci

v primeranej lehote dĺžkou konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okrem toho sťažovateľka podľa článku 1 Protokolu č. 1 namietala, že v dôsledku neprimeranej dĺžky konania došlo k porušeniu jej majetkových práv.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. V máji 2006 ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil sťažovateľkine právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené článkom 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov a priznal sťažovateľke 100 000 Sk ako primerané finančné zadosťučinenie za utrpenú nemajetkovú ujmu a náhradu trov právneho zastúpenia.

Súd rozsudkom zo 14. decembra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na neprimeranú dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka stratila status poškodenej osoby. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že v súlade s časovou pôsobnosťou Dohovoru dĺžka konania predstavovala v čase nálezu ústavného súdu 14 rokov a 2 mesiace na dvoch stupňoch konania, z čoho väčšinu času konal vo veci súd prvého stupňa a odvolací súd sa zaoberal len jednou otázkou procesného charakteru. So zreteľom na svoju ustálenú judikatúru vo veci Súd považoval odškodnenie, ktoré bolo sťažovateľke poskytnuté na vnútroštátnej úrovni vo vzťahu k posudzovanému obdobiu za nedostatočné.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. V tomto ohľade Súd poznamenal, že po vyhlásení nálezu ústavného súdu konanie prebiehalo viac ako 4 roky a 5 mesiacov na dvoch stupňoch a stále neskončilo. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovateľka si uplatnila nároky na majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, ktorých výšku však bližšie nešpecifikovala, ale ponechala na úvahu Súdu. Súd zamietol jej nárok na náhradu majetkovej škody, lebo nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou. Na druhej strane, berúc do úvahy odškodnenie, ktoré sťažovateľka získala na vnútroštátnej úrovni, Súd jej priznal 6 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy.

MIŽIGÁROVÁ proti Slovenskej republike rozsudok zo 14. decembra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 74832/01 podanej proti Slovenskej republike 13. apríla 2001 slovenskou štátnou občiankou, pani Milušou Mižigárovou. Sťažovateľka podľa článku 2 Dohovoru namietala porušenie práva na život v dôsledku toho, že jej manžel zomrel na následky smrteľného zranenia, ktoré utrpel v priebehu policajného predvedenia, a že slovenské orgány neuskutočnili dôkladné a skutočné vyšetrenie okolností jeho smrti. Podľa článku 3 Dohovoru tiež namietala, že s jej manželom bolo počas policajného predvedenia zle zaobchádzané, a že orgány neuskutočnili dostatočné vyšetrenie vo vzťahu k tomuto zlému zaobchádzaniu. Sťažovateľka ďalej tvrdila, že vo vzťahu k jej sťažnostiam podľa článkov 2 a

3 nemala účinný prostriedok nápravy v zmysle článku 13 Dohovoru. Nakoniec namietala, že jej práva a práva jej zosnulého manžela podľa článkov 2, 3 a 13 Dohovoru v spojení s článkom 14 boli porušené z dôvodu etnickej príslušnosti.

Skutkové okolnosti prípadu možno zhrnúť nasledovne. Dňa 12. augusta 1999 približne medzi 20.00 hod. a 20.30 hod. polícia zadržala manžela sťažovateľky spolu s ďalšou osobou. Polícia ich podozrievala z krádeže bicyklov, na ktorých jazdili. Počas zadržania policajti proti nim použili hmaty a chvaty a odviezli ich na Okresné oddelenie Policajného zboru Poprad. V čase zadržania bol manžel sťažovateľky (pán Šarišský) v dobrom zdravotnom stave. Potom, ako ho vypočuli štyria policajti, bol odvedený do inej miestnosti za účelom ďalšieho výsluchu policajtom, ktorý bol mimo služby a s ktorým sa už pred tým stretol, poručíkom F. Počas výsluchu bol manžel sťažovateľky postrelený do brucha. Po štyroch dňoch strávených v nemocnici tomuto zraneniu podľahol. Dňa 29. mája 2000 podala prokurátorka proti poručíkovi F. obžalobu za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ku ktorému došlo v dôsledku toho, že nedbanlivosťou porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania. V obžalobe bolo okrem iného uvedené, že pri vyšetrovanom pokuse zo 4. mája 2000 bolo preukázané, že výpoveď poručíka F., podľa ktorej mal zbraň v puzdre, ktoré zakrývala košeľa, nebola pravdivá, pretože ak by tomu bolo tak, manžel sťažovateľky by nemohol vytiahnuť z neho zbraň. Dňa 18. októbra 2000 sudca Okresného súdu Poprad vydal podľa § 314e Trestného poriadku trestný rozkaz. Ním uznal poručíka F. vinným z trestného činu ublíženia na zdraví v zmysle § 224 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, ku ktorému došlo v dôsledku toho, že nedbanlivosťou porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania. V trestnom rozkaze bolo uvedené, že podľa príslušných predpisov si nezabezpečil zbraň, v dôsledku čoho manžel sťažovateľky zbraň vytiahol z puzdra a spôsobil si ňou smrteľné zranenia. Poručík F. bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, ktorý mu bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu dva a pol roka. Ani prokurátor, ani poručík F. nepodali proti trestnému rozkazu odvolanie a tak nadobudol právoplatnosť. Poručík F. následne, dňa 23. januára 2001, spáchal samovraždu.

Súd rozhodnutím o prijateľnosti sťažnosti z 3. novembra 2009 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú v celom rozsahu.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu článku 2 Dohovoru, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka nevyčerpala všetky vnútroštátne prostriedky nápravy. Konkrétne vláda namietala, že ak by sťažovateľka náležite dodržala ustanovenia trestnoprávných a občianskoprávných predpisov, mohla sa domôcť svojho nároku na náhradu škody v trestnom konaní resp. prostredníctvom žaloby o náhradu škody v občianskoprávnom konaní. Rovnako mohla po skončení vyšetrovania a oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania podať návrhy na doplnenie vyšetrovania. Po preskúmaní konkrétnych okolností prípadu Súd dospel k záveru, že prostriedky nápravy, na ktoré sa odvolávala vláda, neboli spôsobilé poskytnúť sťažovateľke dostatočnú nápravu a primeranú nádej na úspech. Predovšetkým poukázal na to, že prostriedky nápravy, prostredníctvom ktorých by sa mohla domôcť náhrady škody, neboli spôsobilé viesť k identifikácii a potrestaniu páchatel'ov zodpovedných za smrť jej manžela. S poukazom na viaceré nedostatky vyšetrovania Súd pochyboval aj o úspešnosti prípadných návrhov na doplnenie vyšetrovania. Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu článku 3, 13 a 14 Dohovoru Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že vznesené námietky boli zjavne nepodložené v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľné z iných dôvodov. V tomto ohľade poznamenal, že vznesené námietky vyvolávajú závažné otázky týkajúce sa

výkladu a aplikácie Dohovoru, ktorých posúdenie si vyžaduje preskúmanie podstaty. Z toho dôvodu ich vyhlásil za prijateľné.

Rozsudkom zo 14. decembra 2010 Súd vo vzťahu k podstate sťažnosti konštatoval, že došlo k porušeniu článku 2 Dohovoru. V tomto ohľade Súd konštatoval, že aj ak manžel sťažovateľky spáchal samovraždu spôsobom, aký opísali vnútroštátne orgány, tieto porušili svoju povinnosť uskutočniť primerané opatrenia na ochranu jeho zdravia a telesnej integrity počas policajného zadržania. V tomto ohľade Súd poznamenal, že okolnosti prípadu neodôvodňovali, aby službukonajúci policajt mal pri sebe zbraň počas výsluchu sťažovateľkinho manžela, ktorý bol podozrivý z krádeže bicyklov. Ďalej poukázal na to, že vnútroštátna právna úprava, účinná v danom čase, vyžadovala, aby si policajti zabezpečili služobnú zbraň s cieľom vylúčiť akékoľvek „neželateľné“ následky. Vzhľadom na to, že dotknuté orgány tak nepostupovali, Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 2 Dohovoru v jeho hmotnej časti**. Pokiaľ ide o procesnú časť článku 2 Dohovoru, t. j. o vyšetrovanie okolností smrti manžela sťažovateľky, Súd dospel k záveru, že nebolo dostatočne nezávislé, pričom poukázal predovšetkým na to, že vykonaných rekonštrukcií sa zúčastnili aj špecialisti z okresu Poprad, z ktorého bol poručík F. Pokiaľ ide o dostatočnosť vyšetrovania, Súd vytkol vnútroštátnym orgánom, že sa nezaoberali námietkou manžela sťažovateľky, že poručík F. mu zbraň dal sám, ako aj to, že neboli náležite zabezpečené povýstrelové splodiny na rukách poručíka F. Ďalej Súd vnútroštátnym orgánom vytkol, že nebolo uskutočnené vysvetlenie vo vzťahu k nezrovnalostiam vo výpovediach poručíka F. Okrem toho Súd konštatoval, že nebolo vyšetrené, ako a kedy poškodený utrpel vážne poranenia tváre a ľavého ucha, pričom prípadné zlé zaobchádzanie pred postrelením bolo podľa Súdu relevantné aj vo vzťahu k vyšetrovaniu namietaného porušenia práva na život. Vzhľadom na uvedené Súd **konštatoval aj porušenie procesných záruk obsiahnutých v článku 2 Dohovoru**. S poukazom na uvedené závery Súd nepovažoval za potrebné samostatne posudzovať sťažnosť sťažovateľky podľa článku 3 Dohovoru na namietané zlé zaobchádzanie s jej manželom počas jeho zadržania a absenciu účinného vyšetrovania v tomto ohľade. Zároveň nepovažoval za potrebné samostatne posudzovať sťažnosť sťažovateľky na namietané porušenie článku 13 Dohovoru zaručujúceho účinný prostriedok nápravy. Súd ďalej dospel k záveru, že **nedošlo k porušeniu článku 14 zakazujúceho diskrimináciu v spojení s článkom 2 Dohovoru**, pričom poznamenal, že vnútroštátne orgány nedisponovali informáciami, ktoré by boli dostatočné na to, aby vznikla ich povinnosť vyšetriť možný rasový motív zo strany policajtov.

Sťažovateľka si uplatnila 45 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy, 289 225 EUR z titulu majetkovej škody a 10 962 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd zamietol sťažovateľkin nárok na náhradu majetkovej škody, vzhľadom na to, že ho nepodložila žiadnymi dokumentmi. Na druhej strane, berúc do úvahy sumy priznávané v podobných prípadoch, Súd priznal sťažovateľke 45 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho priznal sťažovateľke 8 000 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov.

PINTÉR proti Slovenskej republike rozsudok zo 14. decembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 18148/05 podanej proti Slovenskej republike 23. februára 2004 slovenským štátnym občanom, pánom Eduardom Pintérom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou pôvodného, ako aj obnoveného dedičského konania.

Dĺžkou oboch častí konania sa na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy zaoberal aj ústavný súd, ktorý v januári 2005 sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. V súvislosti s prvou časťou konania ústavný súd vyhlásil, že konanie sa skončilo 23. septembra 1999. V súvislosti s druhou časťou konania ústavný súd vyhlásil, že okresný súd nebol zodpovedný za zbytočné prietahy, pretože neodkladne po tom, ako sťažovateľ podal na notára sťažnosť a tento zároveň požiadal o vylúčenie z prípadu z dôvodu jeho zaujatosti, okresný súd okamžite notára nahradil iným. Novo poverený notár postupoval v prípade primeraným spôsobom, a preto ústavný súd považoval prostriedok nápravy, ktorý sťažovateľ využil, za účinný.

Súd rozsudkom zo 14. decembra 2010 vyhlásil sťažnosť týkajúcu sa neprimeranej dĺžky obnoveného dedičského konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti vo vzťahu k obnovenému dedičskému konaniu Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ stratil status poškodenej osoby z dôvodu, že sťažovateľovi bola poskytnutá účinná náprava v kontexte vymenovania nového notára v konaní, a že v konaní sa už ďalšie prietahy neobjavili. V tomto ohľade Súd poznamenal, že v čase rozhodovania ústavného súdu konanie trvalo 4 roky na jednom stupni konania. Aj keď bolo pravdou, že okresný súd na sťažovateľovu žiadosť nahradil v októbri 2003 notára v konaní, Súd poukázal na to, že sťažovateľ namietal zaujatosť notára pre konflikt záujmov už na začiatku druhej časti dedičského konania v roku 2001. So zreteľom na zistené skutočnosti Súd dospel k záveru, že náprava poskytnutá sťažovateľovi nebola primeraná a dostatočná.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že celková dĺžka konania v trvaní 4 rokov a 7 mesiacov bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľ si uplatnil 35 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy, Súd mu priznal v tomto ohľade 4 600 EUR. Zvyšok jeho nároku zamietol.

KESZELI proti Slovenskej republike rozsudok z 21. decembra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 34200/06 podanej proti Slovenskej republike 17. augusta 2006 slovenským štátnym občanom, pánom Vojtechom Keszelim. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v dôsledku neprimeranej dĺžky konania o náhradu škody voči Slovenskej televízii. Konanie bolo napokon v novembri 2005 zastavené z dôvodu, že sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok. Ešte predtým však sťažovateľ podal odvolanie namierené voči „všetkým budúcim rozhodnutiam o zastavení konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku.“ V auguste 2006 sťažovateľ zistil, že toto jeho podanie okresný súd založil do spisu a nepostúpil ho krajskému súdu. V tomto ohľade sťažovateľ tiež namietal, že bolo porušené jeho právo na prístup k súdu zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru. V súvislosti so skutkovými okolnosťami prípadu tiež namietal porušenie článku 13 Dohovoru, 14 Dohovoru a článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru.

Dĺžkou konania sa dvakrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Najskôr v decembri 2004 ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd porušil právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, priznal mu 20 000 Sk ako primerané zadost'učinenie a náhradu trov konania. Aj napriek tomu, že sťažovateľ o to žiadal, neprikázal okresnému súdu konať vo veci bez ďalších prieťahov. Následne v septembri 2006 sťažovateľ podal novú ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že okresný súd sa nezaoberal jeho odvolaním. Ústavný súd v októbri 2006 vyhlásil sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Podľa ústavného súdu lehota na podanie odvolania bola 15 dní od doručenia rozhodnutia účastníkovi konania. V tomto ohľade ústavný súd konštatoval, že aj keď sťažovateľ mohol predvídať dôsledky nezaplatenia súdneho poplatku, v právnom poriadku nie je zakotvená možnosť podať odvolanie voči rozhodnutiu, ktoré ešte nebolo vydané.

Súd rozsudkom z 21. decembra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažnosť bola nezlučiteľná *ratione materiae* s Dohovorom, pretože konanie na okresnom súde bolo skončené rozhodnutím procesného charakteru, ktoré nemalo priamy vplyv na sťažovateľove práva a záväzky. Súd tiež dospel k záveru, že článok 6 ods. 1 Dohovoru je aplikovateľný aj na konanie pred ústavným súdom, pričom poukázal na to, že ústavný súd má právomoc zrušiť rozhodnutia vnútroštátnych orgánov. V tomto ohľade Súd zdôraznil, že hoci ústavný súd druhýkrát nerozhodol v prospech sťažovateľa, konanie vedúce k uzneseniu ústavného súdu zo 4. októbra 2006 bolo priamo rozhodujúce pre jeho občianske práva a záväzky. Súd tiež dospel k záveru, že sťažovateľ nestratil ani status poškodenej osoby, berúc do úvahy nízku sumu priznanú ústavným súdom v náleze, ako aj skutočnosť, že ústavný súd neprikázal okresnému súdu konať vo veci. V tomto ohľade uviedol, že v čase nálezu ústavného súdu konanie trvalo viac ako 4 roky a 3 mesiace na jednom stupni konania a po náleze ďalší rok. Následne Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov. Z toho dôvodu ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľ požadoval 82 527,09 EUR z titulu majetkovej škody, 28 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 000 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, preto tento nárok zamietol. Na druhej strane priznal sťažovateľovi 1 800 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 300 EUR ako náhradu výdavkov a nákladov, zvyšok jeho nárokov zamietol.

LOVEČEK a ĎALŠÍ proti Slovenskej republike rozsudok z 21. decembra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 11301/03 podanej proti Slovenskej republike 24. marca 2003 pánom Zdeněkom Lovečkom a ďalšími tridsiatimi dvomi slovenskými

štátnymi občanmi. Sťažovatelia, klienti nebankovej spoločnosti SUN, a.s., žalovali Slovenskú republiku pre porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru z dôvodu neprimeranej dĺžky trestného konania, v ktorom si ako poškodení uplatnili svoj nárok na náhradu škody. Individuálne nároky na náhradu škody poškodených sťažovateľov boli neskôr vylúčené najvyšším súdom z trestného konania, pričom sťažovatelia boli odkázaní na občianskoprávne konanie. Okrem toho podľa článku 13 Dohovoru namietali, že vo vzťahu k neprimeranej dĺžke trestného konania nemali na vnútroštátnej úrovni k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Dĺžkou konania sa na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy zaoberal aj ústavný súd, ktorý však podanú sťažnosť sťažovateľov v auguste 2002 odmietol. V odôvodnení uznesenia ústavný súd uviedol, že rozhodovanie o nároku na náhradu škody poškodených nepatrí medzi základne ciele trestného konania, a že pôvodný účel odhaliť a potrestať páchatel'ov bol podľa ústavného súdu zachovaný. Zároveň poukázal na možnosť, že sťažovatelia si mohli uvedený nárok na náhradu škody uplatniť v občianskoprávnom konaní.

Súd rozsudkom z 21. decembra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že článok 6 ods. 1 Dohovoru nebol aplikovateľný na uvedený prípad, vzhľadom na to, že sťažovatelia boli vylúčení so svojimi individuálnymi nárokmi na náhradu škody z trestného konania. V tomto ohľade Súd poznamenal, že až do rozhodnutia najvyššieho súdu o vylúčení poškodených z trestného konania sťažovatelia mali právo, aby ich individuálne nároky na náhradu škody boli prerokované v primeranej lehote.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov Súd čiastočne pripustil, že dĺžka trestného konania bola zapríčinená aj zložitou vecí, na druhej strane však poukázal na to, že trvalo 2 roky a 3 mesiace, kým bol zriadený osobitný vyšetrovací tím na objasnenie predmetnej trestnej veci. Okrem toho Súd poukázal aj na to, že Okresná prokuratúra Bratislava V pripustila, že v prípravnom konaní došlo k prietahom. S poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovatelia si uplatnili približne 995 817,60 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 8353,50 EUR za trovy právneho zastúpenia pred ústavným súdom a 11 746,60 EUR za trovy právneho zastúpenia pred Súdom. Okrem toho si uplatnili 63,50 EUR za administratívne výdavky. Súd priznal sťažovateľom spolu 56 150 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 63,50 EUR za administratívne výdavky. Zvyšok ich nárokov zamietol.

MICHALKO proti Slovenskej republike rozsudok z 21. decembra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 35377/05 podanej proti Slovenskej republike 23. septembra 2005 slovenským štátnym občanom, pánom Tiborom Michalkom. Sťažovateľ žaloval Slovenskú republiku pre porušenie článku 5 ods. 1, 3, 4 a 5 Dohovoru. K zásahu do jeho práv malo dôjsť v trestnom konaní vedenom proti nemu. Konkrétne tvrdil, že jeho väzba

bola nezákonná z dôvodu, že nebol predvedený pred sudcu do 24 hodín po jeho zadržení, odvolávajúc sa na Listinu základných práv a slobôd. V tejto súvislosti tiež tvrdil, že z dôvodu rozporu príslušných lehôt relevantná právna úprava nemala požadovanú kvalitu. Ďalej namietal, že pri rozhodovaní o jeho väzbe neboli dodržané procesné záruky. Konkrétne poukazoval na to, že o zákonnosti jeho väzby nebolo rozhodnuté urýchlene a rozhodnutia o jeho väzbe neboli dostatočne odôvodnené. Napokon namietal, že vo vzťahu ku konaniu, v ktorom sa rozhodovalo o predĺžení jeho väzby a o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, nemal k dispozícii vymožitelné právo na odškodnenie.

Individuálnymi námietkami sťažovateľa sa zaoberal aj ústavný súd na základe troch sťažností podaných podľa článku 127 ústavy. Prvú ústavnú sťažnosť, podanú vo vzťahu konaniu o vzatí do väzby, ústavný súd vo februári 2005 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Druhú ústavnú sťažnosť, podanú vo vzťahu k prvej žiadosti o prepustenie z väzby, ústavný súd odmietol v septembri 2006 ako podanú oneskorene. Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol aj tretiu ústavnú sťažnosť podanú vo vzťahu k predĺženiu sťažovateľovej väzby.

Súd rozsudkom z 21. decembra 2010 vyhlásil námietku podľa článku 5 ods. 3 Dohovoru týkajúcu sa dôvodnosti väzby sťažovateľa, námietku podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru týkajúcu sa absencie účinného konania, prostredníctvom ktorého by sťažovateľ mohol napadnúť zákonnosť svojej väzby, námietku podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru týkajúcu sa údajného nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti sťažovateľovej väzby a námietku podľa článku 5 ods. 5 Dohovoru týkajúcej sa absencie vymožitelného práva na odškodnenie za väzbu vo vzťahu k údajnému porušeniu článku 5 ods. 3 a 5 ods. 4 Dohovoru za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ nevyčerpal vo vzťahu k svojej námietke týkajúcej sa nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti jej väzby vnútroštátne prostriedky nápravy v podobe žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu a neskôr zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že prostriedky nápravy, na ktoré sa odvolávala vláda boli výlučne kompenzačného charakteru a neboli spôsobilé napraviť situáciu sťažovateľa vo svojej podstate, čo bolo ukončenie jeho pokračujúcej väzby a odstránenie nedostatkov v konaní. Ďalej poznamenal, že o uvedených prostriedkoch by bolo rozhodnuté občianskoprávnymi súdmi a neexistoval žiaden náznak, že by občianskoprávne súdy nejakým spôsobom mohli zasiahnuť do otázky spadajúcej do právomoci trestných súdov. Okrem toho Súd poukázal na to, že námietku podľa článku 5 ods. 3 týkajúcu sa jeho práva byť prepustený z väzby a námietku podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru týkajúcu sa procesných záruk konania o väzbe ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. V tomto ohľade zdôraznil, že všeobecný súd by bol pri prerokovávaní žaloby o náhradu škody konfrontovaný s rovnakou otázkou, ako bol konfrontovaný ústavný súd pri prerokovaní ústavnej sťažnosti a nič nenasvedčovalo tomu, že by všeobecný súd dospel k odlišnému záveru, k akému dospel ústavný súd. Následne Súd poznamenal, že uvedené námietky nie sú zjavne nepodložené v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľné z iných dôvodov. Z toho dôvodu ich vyhlásil za prijateľné.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti Súd najskôr konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 5 ods. 3 Dohovoru** z dôvodu, že rozhodnutia vnútroštátnych súdov o sťažovateľovej väzbe neboli dostatočne odôvodnené. V tomto ohľade Súd vytkol všeobecnému súdu, že na sťažovateľov argument o vedenom trestnom stíhaní a vznesenom obvinení voči nemu pre

trestný čin skrátenia dane neposkytol konkrétnu odpoveď, a že poukázal len na predtým zaistené dôkazy a dokumenty v trestnom spise. Ďalej Súd konštatoval aj **porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru** z dôvodu, že vnútroštátne súdy nerozhodli urýchlene o zákonnosti jeho väzby. V tomto ohľade Súd vytkol vnútroštátnym orgánom, že konanie o sťažnosti sťažovateľa proti vzatiu do väzby trvalo až 70 dní. Hoci obdobie 13 dní bolo potrebné pričítať aj na vrub sťažovateľa, ktorý doručoval súdu písomné dôvody sťažnosti, trvalo ďalších 17 dní, kým krajský súd rozhodol o sťažnosti a ďalších 35 dní, kým okresný súd doručil rozhodnutie sťažovateľovi. Zároveň Súd konštatoval aj **porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru** z dôvodu, že pri rozhodovaní o zákonnosti sťažovateľovej väzby neboli dodržané procesné záruky, pričom v tomto ohľade Súd poukázal predovšetkým na absentujúci princíp rovnosti zbraní. Súd dospel k záveru, že na sťažovateľa bolo uvalené neprimerané bremeno v dôsledku skutočnosti, že podľa názoru vnútroštátnych súdov bolo predovšetkým povinnosťou sťažovateľa preukázať, že nebolo vedené proti nemu trestné stíhanie pre trestný čin skrátenia dane naproti opačnému tvrdeniu prokurátora. V kontexte zistených porušení Súd zároveň konštatoval aj **porušenie článku 5 ods. 5 Dohovoru**, keď dospel k záveru, že sťažovateľ nemal k dispozícii vo vzťahu k zistenému porušeniu článku 5 ods. 3 a 5 ods. 4 Dohovoru vymožiteľné právo na odškodnenie.

Sťažovateľ si uplatnil 50 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy, 8 085 EUR ako náhradu trov právneho zastúpenia a 200 EUR za administratívne a poštové výdavky. Súd priznal sťažovateľovi 7 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 2 000 EUR ako náhradu trov právneho zastúpenia. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

OSVÁTHOVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 21. decembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 15684/05 podanej proti Slovenskej republike 19. apríla 2005 slovenskou štátnou občiankou, pani Klárou Osváthovou. Sťažovateľka žalovala Slovenskú republiku pre porušenie článku 5 ods. 1, 3, 4 a 5 Dohovoru. K zásahu do jej práv malo dôjsť v trestnom konaní vedenom proti nej pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu, v dôsledku čoho bola vzatá do väzby. Trestné stíhanie však bolo neskôr zastavené z dôvodu, že vec bola občianskoprávneho charakteru a konanie sťažovateľky nevykazovalo znaky trestného činu. V spojitosti s okolnosťami prípadu sťažovateľka ďalej tvrdila, že jej väzba bola nezákonná. V tomto ohľade namietala, že nebola urýchlene oboznámená s dôvodom jej zatknutia, s obvinením vzneseným proti nej a so svojimi procesnými právami. Ďalej tvrdila, že bola zbavená svojho práva účinne sa brániť, pretože bola oboznámená s obvinením vzneseným proti nej až po jej vypočutí 3. februára 2006. Tiež namietala, že krajský súd nepreskúmal celú jej argumentáciu v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe. Okrem toho namietala, že o zákonnosti jej väzby nebolo rozhodnuté urýchlene, a že za daných okolností nemala vymožiteľné právo na odškodnenie. Napokon podľa článku 13 Dohovoru tvrdila, že nemala k dispozícii účinný prostriedok nápravy vo vzťahu k vyššie uvedeným porušeniam.

Sťažovateľka sa obrátila so svojimi individuálnymi námietkami aj na ústavný súd prostredníctvom sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v septembri 2006 odmietol jej ústavnú sťažnosť čiastočne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a čiastočne z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Súd rozsudkom z 21. decembra 2010 vyhlásil námietku sťažovateľky podľa článku 5 ods. 4 a 5 ods. 5 Dohovoru týkajúcu sa nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti jej väzby, ako aj absencie vynútiteľného práva na odškodnenie v tomto ohľade za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka nevyčerpala vo vzťahu k svojej námietke týkajúcej sa nedostatku urýchleného rozhodnutia o zákonnosti jej väzby vnútroštátne prostriedky nápravy v podobe žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V tomto ohľade Súd poznamenal, že ústavný súd sa zaoberal sťažovateľkinou námietkou vznesenou v ústavnej sťažnosti bez toho, aby od nej vyžadoval vyčerpanie tohto prostriedku nápravy, na ktorý sa odvolávala vláda. Okrem toho poukázal na to, že predmetnú námietku ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. V tomto ohľade zdôraznil, že všeobecný súd by bol pri prerokovávaní žaloby o náhradu škody konfrontovaný s rovnakou otázkou, ako bol konfrontovaný ústavný súd pri prerokovaní ústavnej sťažnosti a nič nenasvedčovalo tomu, že by všeobecný súd dospel k odlišnému záveru, k akému dospel ústavný súd. Následne Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov. Z toho dôvodu ju vyhlásil za prijateľnú.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti Súd konštatoval, že vnútroštátne súdy nerozhodli urýchlene o zákonnosti sťažovateľkinej väzby. V tomto ohľade Súd vytkol vnútroštátnym orgánom, že konanie o sťažnosti sťažovateľky proti rozhodnutiu o vzatí do väzby trvalo 38 dní, kým krajský súd rozhodol o sťažnosti a ďalších 49 dní trvalo, kým okresný súd doručil rozhodnutie krajského súdu jej právnomu zástupcovi, vzhľadom na to, že sťažovateľke sa ho opakovane nepodarilo doručiť. Ďalej Súd zdôraznil, že hoci bola sťažovateľka z väzby prepustená v ten istý deň, ako krajský súd rozhodol o sťažnosti proti rozhodnutiu o vzatí do väzby, osoba vo väzbe má legitímny záujem dozvedieť sa dôvody ukončenia svojej väzby. Po preskúmaní konkrétnych okolností prípadu Súd uviedol, že dobu, počas ktorej okresný súd doručoval písomnú verziu rozhodnutia, nebolo možné pričítať len na vrub sťažovateľky, nakoľko v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe zistil priesťahy predstavujúce minimálne 19 dní. Zo zreteľom na zistené skutočnosti a s poukazom na svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že **došlo k porušeniu článku 5 ods. 4 Dohovoru**. Zároveň Súd konštatoval, že **došlo aj k porušeniu článku 5 ods. 5 Dohovoru**, keď dospel k záveru, že sťažovateľka nemala k dispozícii vo vzťahu k zistenému porušeniu článku 5 ods. 4 Dohovoru vymožiteľné právo na odškodnenie. V tomto ohľade Súd poukázal na to, že ústavná sťažnosť, ktorú sťažovateľka podala v tomto ohľade, bola odmietnutá ústavným súdom a od sťažovateľky sa nevyžadovalo, aby z dôvodu nedostatku reálnej nádeje na úspech vyčerpala ďalší prostriedok nápravy, na ktorý sa odvolávala vláda.

Sťažovateľka požadovala 6 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 2580,79 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľke 1 200 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 700 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok jej nárokov zamietol.

SIROTŇÁK proti Slovenskej republike rozsudok z 21. decembra 2010

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 30633/06 podanej proti Slovenskej republike 19. júla 2006 slovenským štátnym občanom, pánom Emilom Sirotňákom. Sťažovateľ sa podľa

článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažoval na spravodlivosť a dĺžku dedičského konania a konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okrem toho podľa článku 13 Dohovoru namietal, že vo vzťahu k dĺžke predmetných konaní nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Individuálnymi námietkami sťažovateľa sa na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy zaoberal aj ústavný súd. Pokiaľ ide o sťažovateľove námietky v kontexte dedičského konania, sťažnosť bola odmietnutá ústavným súdom ako oneskorene podaná. Pokiaľ ide o námietky v kontexte konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ústavný súd ich odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keď poukázal na to, že odvolací súd medzičasom vyhlásil rozsudok, a preto právna neistota v čase podania ústavnej sťažnosti už bola odstránená. Zároveň z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol aj sťažnosť na nespravodlivosť konania, keď poukázal na to, že neexistovala príčinná súvislosť medzi namietaným porušením a priebehom konania pred krajským súdom.

Súd rozsudkom z 21. decembra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ako aj absenciu účinného prostriedku nápravy v tomto ohľade za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Súd sa vo svojom rozsudku nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ nepodal ústavnú sťažnosť v súlade s formálnymi požiadavkami a praxou ústavného súdu, keď ju nepodal voči postupu krajského súdu v čase, keď konanie pred ním ešte prebiehalo. V tomto ohľade Súd poznamenal, že ústavný súd mal preskúmať sťažovateľovu sťažnosť, vzhľadom na to, že bola podaná predtým, ako bolo napadnuté konanie skončené právoplatným rozsudkom. V tomto ohľade Súd tiež poukázal na ďalší vývoj v konaní, a to že konanie napokon prebiehalo ešte na najvyššom súde. Okrem toho Súd poznamenal, že hoci okresný súd už nekonal v merite veci, vykonával ďalšie procesné úkony, v ktorých sa vyskytli prieťahy. S poukazom na dĺžku konania na troch stupňoch, ktorá predstavovala 6 rokov, Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani neprijateľná z iných dôvodov. Z toho dôvodu ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a berúc do úvahy svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Zároveň Súd konštatoval, že **došlo aj k porušeniu článku 13 Dohovoru** z dôvodu, že sťažovateľ sa nedomohol žiadnej nápravy, hoci formuloval svoju ústavnú sťažnosť spôsobom, ktorý by umožnil ústavnému súdu preskúmať celkovú dĺžku konania.

Sťažovateľ si uplatnil 17 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 273 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľovi 1 000 EUR z titulu utrpenej nemajetkovej ujmy a 100 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

URÍK proti Slovenskej republike
rozsudok z 21. decembra 2010

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 7408/05 podanej proti Slovenskej republike 7. februára 2005 slovenským štátnym občanom, pánom Ladislavom Uríkom. Sťažovateľ sa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažoval na výsledok a dĺžku dedičského konania a na nespravodlivosť dvoch občianskoprávných konaní. Okrem toho namietal porušenie článku 13 Dohovoru zaručujúceho účinný prostriedok nápravy a článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru zaručujúci majetkové práva.

Individuálnymi námietkami sťažovateľa sa na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy trikrát zaoberal aj ústavný súd. Na základe prvej ústavnej sťažnosti ústavný súd v máji 2006 rozhodol, že okresný súd porušil sťažovateľovo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v dedičskom konaní. Sťažovateľovi priznal 60 000 Sk ako primerané finančné zadosťučinenie za utrpenú nemajetkovú ujmu a náhradu trov právneho zastúpenia. Okresnému súdu neprikázal konať v konaní bez zbytočných prietahov, pretože dedičské konanie bolo prerušené do skončenia iného občianskoprávného konania. V súvislosti s ďalšou ústavnou sťažnosťou vo vzťahu k prvému občianskoprávnemu konaniu sudca ústavného súdu listom z 24. augusta 2004 informoval sťažovateľa, že jeho podanie týkajúce sa predmetného konania nespĺnilo formálne požiadavky konania pred ústavným súdom. Pokiaľ ide o namietanú dĺžku ďalšieho občianskoprávného konania ústavný súd odmietol vo februári 2010 sťažnosť sťažovateľa v dôsledku nesplnenia zákonných podmienok.

Súd rozsudkom z 21. decembra 2010 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku dedičského konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti v časti týkajúcej sa dĺžky dedičského konania, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že vo vzťahu k preskúmanej dĺžke konania sťažovateľ stratil status poškodenej osobe. V tomto ohľade poznamenal, že ústavný súd posúdením obdobia výlučne po 6. marci 1995, kedy bol spis vrátený z krajského súdu, odmietol preskúmať celkové relevantné obdobie, ktoré má právomoc preskúmať Súd. Za týchto okolností konštatoval, že spôsob, akým ústavný súd prerokoval sťažnosť sťažovateľa, nespĺnil účel ochrany jeho práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru na prerokovanie veci v primeranej lehote, ako ho vykladá a aplikuje Súd. Ďalej poukázal na to, že posudzované obdobie trvalo 13 rokov a viac ako 2 mesiace na troch stupňoch konania. So zreteľom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru, ani nie je neprijateľná z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a berúc do úvahy svoju judikatúru vo veci Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade bola dĺžka konania prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľ bez uplatnenia konkrétnej sumy tvrdil, že utrpel nemajetkovú ujmu. Zároveň namietal, že suma priznaná ústavným súdom nebola dostatočná. Súd vzal do úvahy odškodnenie priznané sťažovateľovi na vnútroštátnej úrovni a priznal mu 5 100 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Sťažovateľ tiež žiadal 1 927 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd mu v tomto ohľade priznal 96 EUR, zvyšok jeho nárokov zamietol.